

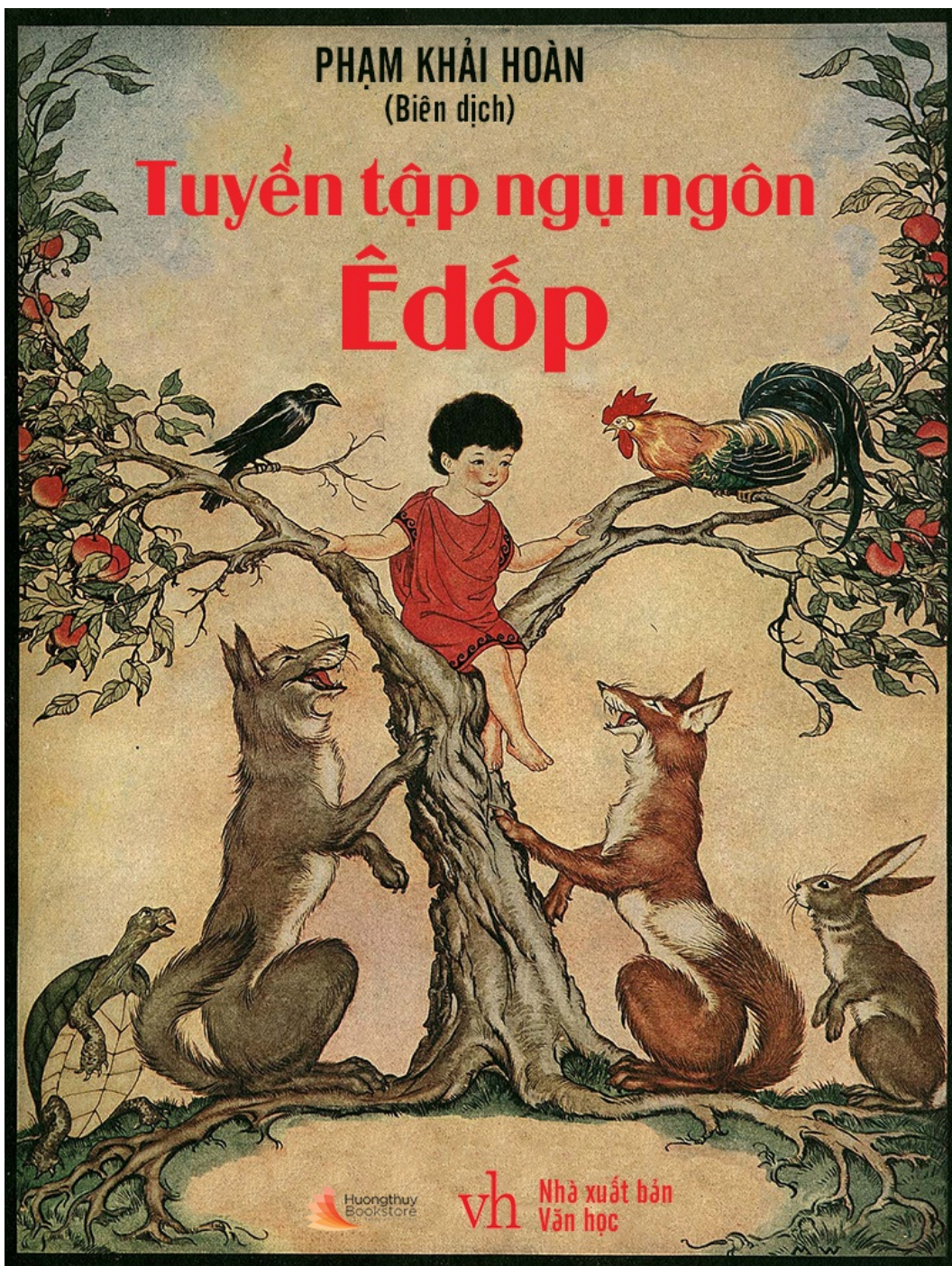
PHẠM KHẢI HOÀN
(Biên dịch)

Tuyển tập ngụ ngôn Êdốp

PHẠM KHẢI HOÀN
(Biên dịch)

Tuyển tập ngụ ngôn Êdốp

Huongthuy
Bookstore

vh Nhà xuất bản
Văn học

MỤC LỤC

[Gà trống choai và hạt cườm](#)

[Sói và cừu non](#)

[Phần của sư tử](#)

[Sói và sếu](#)

[Sư tử ốm](#)

[Chuột tỉnh, chuột quê](#)

[Cáo và quạ](#)

[Lừa và chó cún](#)

[Sư tử và chuột nhắt](#)

[Ếch nhái mong có một đức vua](#)

[Con sói và thặng nhóc](#)

[Con ếch và con bò](#)

[Cáo và cò](#)

[Anrôccơ](#)

[Dơi, chim và thú vật](#)

[Rừng và người](#)

[Con cáo và chùm nho](#)

[Cây và sậy](#)

[Cáo và mèo](#)

[Thằng ăn cắp và người mẹ](#)

[Chú bé chăn cừu](#)

[Người đàn ông và tượng gỗ](#)

[Người đàn ông và hai bà vợ](#)

[Lừa đội lốt sư tử](#)

[Người và đười ươi](#)

[Hai người bạn đồng hành và con gấu](#)

[Lão nông và chim họa mi](#)

[Bốn con bò và con sư tử](#)

[Cáo, gà và chó](#)

[Con ngỗng và những quả trứng vàng](#)

[Lão hà tiện và hố vàng](#)

[Thần Hecquyn và người đánh xe ngựa](#)

Cáo cụt đuôi
Đeo chuông cổ mèo
Ông lão và thần chết
Sư tử si tình
Sư tử, cáo và bày thú
Óc lừa
Đại bàng và mũi tên
Anh hề và kẻ nhà quê
Cô gái mèo
Nợ máu
Làm ơn nên oán
Con vật đáng nguyên rủa nhất
Đoàn kết chống kẻ thù chung
Trả thù bằng bất cứ giá nào
Không biết tự lượng khả năng mình
Cái giống nhát gan
Sao rùa lại có mai
Nước đổ lá khoai
Phần thưởng dành cho loài độc ác
Đền ơn
Suýt trở thành chim ưng
Đừng hy vọng hảo
Chịu thua thiệt ở cả hai thế giới
Mượn lông
Thất hứa
Khi phải thật sự bắt tay vào việc
Tiếng hét vĩnh biệt
Ý kiến trái ngược
Cái chết của kẻ phản bội
Yêu mến kẻ độc ác
Tính ích kỷ bị trừng phạt
Hãy cứu tôi trong cơn hoạn nạn
Lời nguy biện của giống mèo
Chim bị tên sợ cành cây cong
Gây ông đập lưng ông
Bạn cũ bạn mới
Hạch toán

Quá khôn
Niềm kiêu hãnh của giống lừa

Mỗi người một nghề
Chủ nào cũng thế
Cần tắc vô áy náy
Ăn không ngồi rồi
Vụng chèo khéo chống
Nhìn bề ngoài dễ bị lừa
Mất mặt
Sáng tai họ, đốic tai cày
Không bị tha hóa
Làm ầu
Đồ tiểu tốt
Đừng khinh kẻ yếu
Chứng cứ rành rành
Đương đầu với sự tử
Dừng dừng
Cái giá của lòng độc ác
Tại sao kiến lại hay ăn trộm
Mùa xuân và mùa đông
Kẻ vụ lợi nghịch đạo
Người đứng ra xét là ai
Con người, một sản phẩm tuyệt diệu làm sao
Cầu được ước thấy
Đồ rác rưởi
To đầu mà đại
Chỉ còn niềm hy vọng
Bối lông tìm vết
Khôn ngoan chẳng lọ thật thà
Không trì hoãn
Vì sao có những người vụng về đần độn
Thói ăn gian nói dối ở thành phố
Bác sĩ nhận khoa
Nan y
Lời cảnh tỉnh đối với sự vụ khổng
Kẻ lừa đảo

Lang băm
Hại nhân nhân hại
Báu vật
Đoàn kết là sức mạnh
Mềm yếu ơ, tên người là đàn bà
Có bé xé ra to
Chê người, người nghĩ đến ta
Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa
Nói mẽ
Cầm đến chết
Người mù bắt mạch
Bị vu oan
Một con én không làm nổi mùa xuân
Định mệnh
Mãi khắc quên
Ông hói uyên bác
Bạn chân thành
Câu đố trong lời trăng trối
Khua môi múa mép
Tự thối phồng mình
Bạn hay thù
Hành động giá trị hơn lời nói
Kẻ ngốc chết vì mong muốn có trí tuệ
Hỏi đâu đi hỏi người đã chết
Đục nước béo cò
Học qua kinh nghiệm
Đã khôn nhưng còn dại
Kẻ hút máu
Người và sư tử
Chất quan trọng hơn lượng
Lợi nhuận của phía thứ ba
Nỗi sợ chung
Một người biết tôn trọng người khác
Tương kế tựu kế
Cái giá của tráo trở
Tên độc tài
Nhẹ dạ cả tin

Ảo tưởng

Cái oan tai hại

Một là đủ rồi

Bẻm mép

Trời quả báo

Con chó và cái bóng

Bụng và các bộ phận khác của cơ thể

Con công và thần Gianô

Hai con cua

Hai cái nồi

Ghen ăn tức ở

LỜI GIỚI THIỆU

Có lẽ độc giả ở bất kỳ nơi nào trên trái đất đều đã từng nghe cái tên Êdốp, nhưng trên thực tế, chưa ai biết gì nhiều về ông. Các tài liệu nghiên cứu ngữ văn và văn học dân gian từ trước tới nay chỉ khẳng định được một điều: Êdốp là một nô lệ được đưa từ đảo Samos về Hy Lạp vào khoảng giữa thế kỷ VI trước Công nguyên. Tên tuổi ông vào thời đó đã được gắn với việc sử dụng ngụ ngôn nhằm mục đích phản kháng các bạo chúa cai trị đất nước Hy Lạp, khi người dân không dám công khai chống lại chế độ áp bức hà khắc.

Nhiều công trình nghiên cứu về Êdốp đã được một số học giả tiến hành ngay từ thế kỷ thứ IV trước Công nguyên. Đáng kể nhất là tuyển tập của Demetrius vùng Phaleron (về sau được một học giả dòng họ Phadrus dịch thành thơ tiếng Latinh) dưới thời hoàng đế Augustus.

Thể loại truyện ngụ ngôn vốn giàu hình tượng, có tính ẩn dụ cao, dễ nhớ nên được truyền bá rộng rãi, vượt ra ngoài biên giới Hy Lạp và tồn tại với một sức sống mãnh liệt, một khả năng truyền cảm kỳ diệu. Tuy nhiên, do được truyền miệng qua thời gian, không gian, câu chữ có nhiều thay đổi nên hiện nay ai dám đoán chắc truyện nào gần với nguyên bản nhất.

Chúng ta có thể gặp lại một số truyện ngụ ngôn của Êdốp được Grim kể lại vào thế kỷ XVIII, Jean de la Fontaine chuyển thành thơ vào thế kỷ XVII. Krulốp, văn hào Nga cuối thế kỷ XVIII - đầu thế kỷ XIX, đã xây dựng sự nghiệp của mình bằng việc phóng tác truyện ngụ ngôn trên cái nền của Êdốp. Lep Tônxtôi, thế kỷ XIX, cũng dành một phần thời gian vào công việc tương tự.

Tuyển tập này, với khoảng 150 truyện tiêu biểu nhất được tuyển chọn từ các công trình của giáo sư Joseph Jacoba, trường Đại học Havard (Mỹ) và giáo sư H.A. Hanford, trường Đại học tổng hợp London (Anh) giúp đông đảo độc giả cũng như các nhà nghiên cứu thưởng thức và lưu trữ những ý tưởng bất hủ trong kho tàng văn học cổ đại của loài người.

Các nhân vật muông thú cũng như con người ở đây tuy có tuổi thọ ngót 3000 năm vẫn hoàn toàn sống động, thông minh và hóm hỉnh như Êđốp, người cha đẻ huyền thoại của chúng, và vẫn đem lại những bài học sâu sắc và bổ ích về đạo lý cho tất cả mọi người.

NGUYỄN TÂM

Gà trống choai và hạt cườm

Một hôm, gà trống choai đang tha thẩn trong sân cùng lũ gà mái thì bỗng thấy một vật gì đó ánh lên trong đồng rơm. “Hô! Hô!” - chú nói - “Cái đó là của ta”. Nói xong, chú moi vật ấy ra khỏi đồng rơm. Té ra đó là một hạt cườm ai đó đã vô tình đánh rơi trong sân. “Mày có thể là một báu vật” - chú gà trống choai nói - “đối với ai biết giá trị của mày, còn tao thì thà vớ được một hạt lúa mạch còn hơn mỡ phải những hạt cườm”.

Sói và Cừu non

Ngày xưa ngày xưa, đang lặn hụp ở một con suối trên sườn đồi, bỗng sói ngẩng đầu lên và thấy một chú cừu non cũng đang ra uống nước ở phía dưới, cách đó một quãng. “A, đó chính là bữa ăn của ta” - sói nghĩ. “Ước gì mình tìm được cơ gì để túm cổ nó nhỉ?”. Nó lên tiếng gọi cừu non: “Sao nhà người dám làm đục vùng nước ta đang uống?”.

“Đâu dám ạ, đâu dám ạ, thưa ông” - cừu non nói. “Giả sử như nước trên ấy có đục đi chẳng nữa, thì đâu có phải tại con, bởi lẽ nước từ chỗ ông chảy xuống chỗ con kia mà?”.

“Thôi được!” - sói nói - “thế thì sao mày lại dám chửi rửa tao vào giờ này năm ngoái?”.

“Đâu có chuyện đó ạ”, cừu non nói - “bây giờ con mới có nửa tuổi”. “Tao không biết” - sói rống lên - “nếu chẳng phải mày thì là bố mày”. Dứt lời, sói vồ lấy chú cừu nhỏ đáng thương và nhai ngấu nghiến. Trước khi chết, cừu chỉ kịp thốt lên: “Lời ngụy biện nào cũng chỉ lợi cho bạo chúa”.

Phần của Sư tử

ó một lần sư tử cùng đi săn với cáo, chó và sói. Chúng cứ săn mãi, săn mãi, cho đến khi tóm được một chú hươu và giết thịt ngay. Khi đó nảy sinh vấn đề phân chia chiến lợi phẩm. “Xẻ con hươu này thành bốn, ta lấy một phần” - sư tử rống lên. Thế là ba con kia lột da hươu và chia thành bốn phần. Sau đó tử trịnh trọng đứng trước xác hươu rồi tuyên bố lời phán quyết của mình: “Một phần tư đầu tiên thuộc về ta vì ta là chúa của muôn loài, phần tư thứ hai thuộc về ta vì ta là trọng tài, phần tư nữa thuộc về ta vì ta có công trong cuộc săn, phần tư còn lại, ta muốn xem trong ba người đứa nào dám đặt vuốt lên đó”.

“Hừ” - cáo vừa lau bầu vừa cụp đuôi bỏ đi, nhưng vẫn rên rỉ - “ta có thể cùng chung lưng đấu cật với kẻ mạnh, nhưng không thể cùng hưởng thụ”.

Sói và Sếu

Sói đương ngẫu nhiên nhai con mồi vừa săn được thì bỗng nhiên bị hóc xương và không thể nhai được nữa. Chẳng mấy chốc nó thấy vô cùng đau đớn trong cổ và cứ chạy đi chạy lại cố tìm kiếm xem có cách gì có thể làm giảm cơn đau. Gặp con thú nào nó cũng tìm cách thuyết phục nhờ lấy cái xương ra. “Ta sẽ trả ơn bằng bất cứ cái gì nếu nhà người lấy được cái xương ra” - sói nói. Cuối cùng sếu đồng ý thử xem sao và bảo sói nằm nghiêng một bên, mở miệng thật to. Rồi Sếu thò cái cổ ngoẵng của mình vào trong họng sói, dùng mỏ lay cho mẩu xương long dần, long dần, cuối cùng lôi được mẩu xương ra.

“Dạ thưa ông, xin ông thưởng cho tôi đúng như ông đã hứa ạ” - sếu nói. Sói nhăn răng cả cười và nói: “Hãy tự hài lòng đi, nhà người đã cho đầu vào miệng sói, rút ra được an toàn, đó chẳng phải là phần thưởng hay sao?”.

Sư Tử ốm

Sư tử đến ngày tận số, nằm ốm bẹp chờ chết ở cửa hang, thở chẳng ra hơi. Những con thú khác vốn dưới trướng sư tử mon men lại gần. Thấy sư tử sắp hết hơi, chúng trộm nghĩ: “Bây giờ là lúc thanh toán mọi oán thù”. Thế là trước hết, lợn lòi tiến lên dùng răng nanh ủi sư tử. Rồi bò rừng

với cặp sừng xông thẳng đến húc vào sư tử. Sư tử vẫn đành chịu nằm bó tay trước bày thú. Đến lượt lửa, khi cảm thấy yên tâm không còn nguy hiểm gì nữa, quay đuôi lại đá vào mặt sư tử. “Thế này là chết hai lần rồi còn gì” - sư tử rên rỉ.

Chuột tỉnh, chuột quê

Một lần chuột tỉnh đi thăm một người anh em ở quê. Chú chuột quê này là một gã nhanh nhẩu đoảng, rất quý anh em họ ở tỉnh về và tiếp đón rất nồng hậu. Nào đậu, nào thịt nướng, nào phở mát, thối thì có bao nhiêu chú mang ra chiêu đãi bằng hết, và chiêu đãi một cách hồ hởi. Chuột tỉnh có phần khinh rẻ những đồ ăn thức uống quê mùa này, chú nói: “Anh ơi, tôi không hiểu tại sao anh lại chịu nổi những thức ăn lấm cấm như thế này, nhưng đương nhiên là ở nhà quê ta không thể trông chờ một thứ gì tốt hơn thế. Đi với tôi, tôi sẽ cho anh biết nên sống như thế nào. Ở thành thị một tuần anh sẽ mở mắt ra và sẽ tự hỏi sao mình lại đã từng chịu đựng được cuộc sống ở nhà quê”. Nói là làm, ngay sau đó hai chú khởi hành, mãi tới đêm mới về đến khu ở của chuột tỉnh. “Chắc rằng người anh em cần cái gì giải khát sau một chuyến đi dài” - chuột tỉnh, con người lịch thiệp nói và đưa bạn vào một phòng ăn rộng lớn. Ở đây hai chú kiếm được các đồ thừa của một bữa tiệc lớn, chẳng mấy lúc hai mẻ mê ngon ngấu, nào mứt, nào bánh ngọt, thối thì đủ của ngon vật lạ. Thành linh, hai chú nghe thấy tiếng hú và tiếng chó sủa. “Gì vậy?” - chuột quê hỏi. “Không sao, chó của nhà đấy mà”, chú kia trả lời. Chuột quê nói: “Tôi không thích nghe những tiếng nhạc ấy khi ăn cơm”. Vừa lúc ấy cánh cửa mở tung, hai con chó to như hai con bê nhảy xổ vào, hai chú chuột vội chạy biến. “Thôi tạm biệt anh nhé” - chuột quê nói. “Sao vậy? Chưa chi đã bỏ đi à?” - chú kia hỏi. Chuột quê trả lời: “Rau muối trong thanh bình còn hơn rượu thịt trong lo sợ”.

Cáo và Quạ

Một lần cáo trông thấy quạ ngậm một miếng phở mát đậu trên cành cây. “Cái đó là của ta. Ta là cáo” - cáo nói và tiến đến gốc cây. “Xin có lời chào chị quạ” - nó cất tiếng chào. “Hôm nay sao chị

trông khỏe mạnh thế, bộ lông của chị mới mượt mà làm sao, đôi mắt chị sao sáng thế. Tôi chắc là tiếng nói của chị phải hơn hẳn tiếng nói của các loài chim khác; và con người của chị cũng vậy; chị hát lên cho tôi nghe, chỉ cần một bài thôi, để tôi có thể chúc mừng chị là nữ hoàng của các loài chim”. Quạ nhướn cổ lên cổ hết sức kêu cho thật hay những tiếng “quạ, quạ”, nhưng vừa mới mở miệng thì miếng phở mát rơi xuống đất, và ngay lập tức cáo vồ lấy. “Thế là được rồi” - cáo nói - “Đó là cái ta cần. Để đổi lấy miếng phở mát của người, ta cho người một lời khuyên mà nhớ nhé: *Đừng tin những kẻ nịnh bợ*”.

Lừa và Chó cún

Một hôm người chủ nông trang đến chuồng trại để xem bầy gia súc ra sao. Trong đàn thú có con lừa ông rất ưa thích, đó là chú lừa luôn được nuôi nấng tử tế và thường đưa ông chủ đi đây đi đó. Khi bác đi thăm chuồng trại thì chó cún cũng đi theo. Chó cún nhảy tung tăng, liếm tay chủ và tỏ vẻ vui mừng tột đỉnh. Bác lần túi lấy cho chó cún một miếng ăn cực ngon, và ông ngồi uống nước, chỉ bảo kẻ hầu người hạ làm việc nọ việc kia. Chú cún nhảy vào lòng chủ nằm, lim dim đôi mắt ông chủ vuốt ve hai tai nó. Thấy thế, chú lừa bứt khỏi dây xích và bắt chước chó cún nhảy tung tăng đó đây. Bác trang chủ bò ra mà cười. Thấy thế, lừa tiến lại gần, cho hai bàn chân trước lên vai bác, định trèo vào lòng bác. Kẻ hầu người hạ nhà bác bố lại, mang theo gậy gộc, đỉnh ba và lập tức dạy cho lừa một bài học. “Đúng là đùa vụng chỉ chớ ống tai gai mắt”.

Sư tử và Chuột nhắt

Một lần, khi sư tử đang ngủ thì chuột nhắt cứ bò lên bò xuống trên mình sư tử. Vì thế, chẳng mấy chốc sư tử tỉnh giấc, đè bàn chân to xuống lên người chuột và há miệng định nuốt tươi. “Xin Đức vua xá tội”- chú chuột nhắt kêu lên - “Xin Đức vua ân xá cho hạ thần. Hạ thần sẽ chẳng bao giờ quên ơn. Biết đâu một ngày nào đó hạ thần có thể giúp được gì cho Đức vua chẳng?”. Sư tử không thể nhịn được cười khi nghĩ rằng một chú chuột nhắt lại có thể giúp mình. Nó buồn cười đến mức phải nhấc bàn chân lên và chú chuột chạy thoát. Ít lâu sau, sư tử bị mắc bẫy và

thợ săn, vì muốn bắt sống sư tử để dâng vua nên đã trói sư tử vào gốc cây để đi tìm xe chở về. Lúc đó chuột nhắt tình cờ đi qua, thấy sư tử đang trong tình cảnh khốn quẫn bèn chạy đến và chẳng bao lâu đã gặm đứt cái thừng thít quanh vị chúa tể của muôn loài. “Trước đây thần đã nói, bạn nhỏ biết đâu lại trở thành bạn tuyệt vời”.

Ếch nhái mong có một đức vua

Có một bầy ếch nhái sống trong một vũng lầy, chúng thấy hạnh phúc đến thế là cùng, vũng lầy ấy hoàn toàn hợp với chúng. Chúng nhảy tung tăng đó đây chẳng để ý đến ai mà cũng chẳng có ai quấy nhiễu chúng. Nhưng có một số trong bọn nghĩ rằng thế là không được, và cho rằng phải có một ông vua và có pháp luật, nên chúng quyết định dâng biểu lên Đức chúa trời toàn năng. Chúng kêu lên: “Mong Người ban cho chúng con một ông vua trị vì để chúng con có nề có nếp”. Chúa trời phì cười khi nghe những tiếng kêu ộp ộp và quăng xuống vũng lầy một khúc gỗ to tướng. Khúc gỗ rơi đánh rầm một tiếng. Bầy ếch nhái thất kinh vì sự đảo lộn lung tung trong cả bọn và cả lũ nhào lên bờ ngồi nhìn con quái vật kinh khủng kia. Một lúc sau, khi thấy con vật ấy không động đậy, vài ba chú mạnh dạn nhất trong bọn đánh liều bơi đến, khúc gỗ vẫn không chịu động đậy và một chú thuộc loại hảo hán nhất trong bọn nhảy lên khúc gỗ và bắt đầu múa may chạy nhảy từ đầu này đến đầu kia, thế là cả đàn ếch nhái ùa xuống và làm theo chú ếch nọ. Suốt một thời gian lũ ếch vẫn cứ tiếp tục công việc hàng ngày mà không hề mảy may để ý đến Đức vua gỗ của chúng. Nhưng chúng vẫn không thỏa mãn và lại dâng biểu lên chầu Chúa trời: “Chúng con cần một Đức vua thật, một ông vua thực sự ngự trị chúng con”. Lần này Chúa trời phái xuống một chú cò lớn. Chú cò bắt tay ngay vào việc: Chộp lấy tất cả lũ ếch nhái. Khi lũ ếch nhái ân hận thì đã quá muộn: “Thà không có luật còn hơn có luật bạo tàn”.


```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>2.</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a13" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Tuyển tập ngụ ngôn Êdôp"/>
    <meta name="author" content="Êdôp"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="ca2c9394-fe3c-485a-a51e-
25e1e7832433"/>
    <meta name="description" content="Có một thằng nhóc chễm
chệ ngời trên mái nhà, khi nhìn xuống nó thấy một chú sói đi
qua. Lập tức nó lên tiếng công kích chửi rửa kẻ thù:"/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section1" class="calibre1" id="a15">
    <div id="a14" class="container">
      <section>
        <h2 class="block">Con Sói và
thằng nhóc</h2>

        <p class="pcalibre calibre4">Có một thằng nhóc chễm chệ ngời
trên mái nhà, khi nhìn xuống nó thấy một chú sói đi qua. Lập
tức nó lên tiếng công kích chửi rửa kẻ thù: “Tên sát nhân,
thằng ăn trộm” - chú bé hét lên - “Mày mon men đến nhà những
người dân lương thiện để làm gì? Sao mày dám vác mặt đến chỗ mà
ai cũng biết tổng việc làm xấu xa của mày?”.</p>

        <p class="calibre5">“Xéo đi anh bạn nhỏ” - sói nói - “Bạo dạn ở
một chỗ an toàn thì có khó gì”.</p>

        <h2 class="block">Con Êch và con Bò</h2>

        <p class="pcalibre calibre4">“Ôi bờ ời”- chú ech con nói với

```

ếch bô'ngôi bên cạnh, trên bờ ao - "Con trông thấy một con quái vật mới đáng sợ làm sao. Nó to bằng trái núi, trên đầu có sừng, lại có đuôi dài và móng xẻ làm đôi".</p>

<p class="calibre5">"Gớm, gớm, cái thằng này"- ếch bô'nói - gì đâu con, đó là con bò của bác nông dân Oaitơ đó mà. Nó chẳng to lắm đâu; có thể'cao hơn cha một chút nhưng cha cũng có thể'tự làm cho mình to ngàn ấy; con hãy xem đây". Và nó phồng bụng lên, phồng lên, phồng lên mãi. "Nó có to đến thể'này không?" "Ôi, to hơn thể'nhieu"- Éch con nói.</p>

<p class="calibre5">Lại một lần nữa ếch bô'hít hơi cho bụng căng phình lên và hỏi con xem con bò có to đến thể'không.</p>

<p class="calibre5">"To hơn bô'ạ, to hơn" - ếch con trả lời.</p>

<p class="calibre5">Thê'là ếch bô'hít thật sâu, hít mãi, hít mãi, bụng nó căng ra, căng ra, căng ra mãi. Sau đó nó nói: "Bô' chắc rằng con bò không to bằng...", nhưng vừa nói đến đó thì bụng nó nô'tung ra.</p>

<h2 class="block">Cáo và Cò</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một đạo cáo và cò rất hay thăm viếng nhau và có vẻ như là hai người bạn thân. Rồi cáo mời cò đến ăn cơm, đề'xỏ bạn, cáo chỉ đặt trước mặt cò một chiếc đĩa nông choèn. Món ăn này thì cáo có thể'liếm sạch một cách dễ dàng, nhưng cò chỉ có thể'nhúng ướm đầu cái mỏ dài ngheù của mình trong đĩa súp ăn xong vẫn thấy đói nguyên. "Xin lỗi - cáo nói - món xúp này không hợp với bạn".</p>

<p class="calibre5">"Thôi mà, đừng xin lỗi" - cò nói - "Hy vọng rằng mình đã đến chơi với bạn thì bạn cũng ghé chơi với mình, bạn đến chơi ăn cơm với mình nhé". Và đôi bạn thu xếp ngày đề' cáo đến thăm cò. Nhưng khi cáo đến và cả hai ngồi vào bàn ăn, mâm cơm chỉ độc có một cái bình, cô'dài, miệng hẹp. Cáo không thể'nào cho miệng vào được, chỉ còn biết ngồi đó nhìn chiếc bình.</p>

<h2 class="block">Anrôccơ</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một lần, có một nô lệ tên là Anrôccơ thoát khỏi tay chủ, bỏ trốn vào rừng. Khi đang lang thang thì Anrôccơ bắt gặp một con sư tư'nằm rên rỉ. Mới đầu

Anrôccơ quay gót định chạy, nhưng thấy sư tư' không đuổi theo, anh bèn quay lại, tiến lại gần sư tư'. Khi Anrôccơ đến kê' bên thì sư tư' giơ một bàn chân ra, bàn chân sưng và đang chảy máu. Anrôccơ trông thấy một cái gai rất to đâm vào bàn chân sư tư', chính cái gai đó đã gây nên mọi sự đau đớn. Anrôccơ rút gai ra rồi bằng bố cho sư tư'. Chẳng mấy chốc sư tư' dậy được và bắt đầu liếm tay Anrôccơ như chó liếm tay chủ. Sau đó sư tư' đưa Anrôccơ về' hang và ngày ngày đem thịt đến cho Anrôccơ ăn. Nhưng chẳng bao lâu sau đó, cả Anrôccơ và sư tư' đều bị bắt. Thế' là kẻ nô lệ kia bị kết tội, phải làm môi cho chính con sư tư' đó, sau khi sư tư' bị nhốt mấy ngày không được ăn uống gì. Nhà vua và tất cả các quan tòa cùng đến chứng kiến cảnh đó. Anrôccơ bị mang ra giữa pháp trường. Phút chốc, sư tư' được thả khỏi hàm, rống lên mấy tiếng rồi nhảy đến vô' kẻ tội phạm. Nhưng vừa tiến lại gần thì sư tư' nhận ngay ra bạn mình, nó âu yếm vờn người bạn và liếm tay Anrôccơ, giống như một con chó hiền lành. Ngạc nhiên trước cảnh đó, nhà vua cho gọi Anrôccơ tới tra hỏi và chàng đã kê' lại đầu đuôi câu chuyện. Sau đó, kẻ nô lệ nọ được tha tội và được phóng thích, còn sư tư' được tự do về' với rừng xanh.</p>

<h2 class="block">Dơi, chim và thú vật</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Giữa chim và thú sắp xảy ra một cuộc xung đột lớn. Khi đội quân hai bên đã được tập thì dơi không biết nên nhập vào bên nào. Lũ chim bay qua cành cây dơi đậu, nói với nó: "Đi với bọn mình", nhưng dơi nói: "Tớ là thú". Lát sau mấy con thú đi qua dưới cành dơi đậu, nói: "Đi với bọn mình", nhưng dơi lại nói: "Tớ là chim". May mà cuối cùng hòa bình trở lại và không còn chiến sự gì cả. Thế' là dơi quay về' với lũ chim và mong muốn cùng chung niềm vui sướng, nhưng lũ chim đều ngẩng ra. Dơi phải bay đi. Sau đó, nó đến với lũ thú, nhưng lại phải rút lui ngay nếu không sẽ bị chúng xé xác tan tành. "A! - dơi nói - bây giờ thì mình hiểu rồi, con người dỏ nọ, dở kia chẳng bao giờ có bạn".</p>

<h2 class="block">Rừng và người</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, người đi vào rừng, trong tay mang theo một lưỡi rìu, ông ta van xin cây trong rừng cho mình một cành nhỏ để' làm gì đó. Cây trong rừng vốn tốt bụng nên đã cho người một cành cây. Có gì đâu, người đã dùng cành cây đó tra vào đầu rìu làm cán, và cứ thế' đốn hết cây này đến cây kia. Bây giờ cây mới thấy rằng mình đã quá ngu xuẩn, đưa cho kẻ thù phương tiện để' hại mình.</p>

<h2 class="block">Con cáo và chùm nho</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một ngày hè nóng bức, cáo lang thang trong một vườn cây ăn quả, đi mãi, đi mãi, cho đến khi nó trông thấy một chùm nho chín tím tặn trên cành cao. “Đúng là thứ làm cho ta hết khát đây”- cáo nói. Lùi lại mấy bước lấy đà, nó chạy lại nhảy lên, nhưng không tới được cành nho. Quay lại, nó cô một lần nữa. Một, hai, ba nào, nhưng rồi cũng chẳng hơn gì lần trước và cuối cùng nó phải thôi. Bỏ đi, cáo ta vênh váo nói: “Chắc rằng nho ấy còn chua lắm”.</p>

<h2 class="block">Cây và Sậy</h2>

<p class="pcalibre calibre4">“Này cây sậy nhỏ bé - cây nói với sậy mọc dưới bóng cây - sao cậu không cắm sâu cái chân vào trong lòng đất, ngẩng đầu lên như tớ?”. “Tớ hài lòng với số phận của tớ” - sậy nói - “Có thể là nom tớ không được hùng vĩ, nhưng tớ được an toàn hơn”.</p>

<p class="calibre5">“An toàn - cây khinh bỉ - Ai có thể nhô bật được rễ của ta hoặc làm cho ta phải cúi rạp đầu xuống đất?”. Nhưng chẳng bao lâu, cây phải hối hận về những điều huênh hoang của mình. Một cơn dông nổi lên, làm bật tung cả rễ của nó, ném văng nó đi, biến nó thành một khúc gỗ vô tích sự. Trong khi đó, trước sức mạnh của gió, sậy đã rạp người xuống và chẳng mấy lúc lại đứng lên được khi bão tan.</p>

<h2 class="block">Cáo và Mèo</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một lần, cáo huênh hoang với mèo là mình có nhiều mẹo lới để chạy thoát kẻ thù: “Mình có đây một túi mẹo” - nó nói - “Túi đó đựng hàng trăm cách thoát khỏi kẻ thù”.</p>

<p class="calibre5">“Mình chỉ có một cách thôi” - mèo nói - “Nhưng thường là chỉ cần một cách ấy mình cũng có thể thoát được”. Ngay lúc đó, cả hai bỗng nghe tiếng một bầy chó săn đang tiến về phía chúng. Ngay lập tức, mèo nhảy tót lên cây và nấp trong đám lá. “Đây là cách của tớ”- mèo nói- “Bây giờ cậu làm thế nào?”. Cáo thì nghĩ hết cách này đến cách khác, trong khi cả đang bàn cãi thì đàn chó săn tiến lại ngay một gàn. Cuối cùng, trong lúc còn đang lúng túng, cáo đã bị bầy chó săn tóm gọn và chẳng mấy chốc bị thợ săn giết thịt. Còn mèo lúc này vẫn đứng nhìn mà nói rằng: “Thà có một cách an toàn còn hơn có hàng trăm cách mà chẳng biết chọn cách nào”.</p>

<h2 class="block">Thằng ăn cắp và người mẹ</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một cậu thanh niên bị bắt vì dám
cả gan có hành động ăn cắp và bị kết án tư' hình vì tội ấy. Cậu
ta bày tỏ ước muốn của mình là được gặp mẹ và được nói chuyện
với mẹ trước khi bị mang đi xử' trảm. Tất nhiên là tòa cho phép.
Khi bà mẹ đến, cậu ta nói: "Con muốn được nói thăm với mẹ", và
khi bà mẹ ghé sát tai lại thì cậu suýt cắn đứt tai bà. Mọi
người đứng xung quanh hoảng hốt và hỏi hấn vì sao lại hành động
tàn bạo bất nhân như thế' với mẹ mình. "Làm như vậy là đề' trừng
phạt bà ta" - cậu ta nói - "Khi còn bé tôi bắt đầu đi ăn cắp
vật mang về' nhà cho mẹ. Lẽ ra phải phạt tôi thì bà ấy lại cười
và nói rằng: "Chẳng ai biết được đâu". Chỉ vì bà ấy mà hôm nay
tôi mới đến nông nô' này".</p>

<h2 class="block">Chú bé chăn cừu</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Ngày xưa có một chú bé chăn cừu
thường hay thả cừu ở chân núi gần một cánh rừng âm u. Một lần
thấy buồn quá, chú bèn nghĩ ra một trò đùa để' có người đến chơi
với mình và để' đùa cho vui. Chú chạy đến bản và kêu toáng lên:
"Sói! Sói!". Thế' là dân bản chạy ra với chú. Chú bé khoái chí
lắm, nên mấy ngày sau lại giở trò ấy ra và dân bản lại chạy đến
giúp chú. Nhưng chẳng bao lâu sau, sói trong rừng mò ra thật
làm cho lũ cừu hoảng sợ. Chú bé tất nhiên lại kêu toáng lên
"Sói! Sói!". Chú còn kêu to hơn những lần trước. Nhưng lần này
dân bản, những người đã hai lần bị lừa, nghĩ rằng thằng bé lại
lừa mình lần nữa nên chẳng ai ra giúp. Thế' là sói thỏa thuê ăn
hết cả đàn cừu của chú.</p>

<h2 class="block">Người đàn ông và tượng gỗ</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Ngày xưa người ta thường hay thờ
cúng nào là gốc cây, nào là tảng đá, nào là tượng thần và cầu
mong các thần vật ấy phù hộ cho mình được may mắn. Có một người
thường hay cầu khẩn một tượng gỗ' do người cha quá cô' để' lại.
Ông ta cứ cầu khẩn, cầu khẩn mãi, ấy thế' mà rủi ro vẫn hoàn rủi
ro. Một hôm, trong cơn giận lôi đình, ông ta tiến đến tượng gỗ'
và chỉ một cú đâm, đã làm cho tượng bay khỏi bệ. Tượng thần
toác làm đôi, bạn có biết ông ta trông thấy gì không? - Cơ man
nào là tiên xu rơi ra vung vãi.</p>

<h2 class="block">Người đàn ông và hai bà vợ</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Ngày xưa, khi đàn ông còn được phép lấy nhiều vợ, một ông trung niên nọ có hai một già, một trẻ, cả hai bà đều rất yêu chồng và mong chồng trông vừa đôi phải lứa với mình. Bấy giờ tóc người đàn ông đã lốm đốm hoa râm. Người vợ trẻ không ưa, vì bộ tóc ấy khiến ông trông già quá. Thế là tối tối ả chải tóc cho chồng và nhổ hết những sợi tóc bạc đi. Nhưng bà vợ già thấy tóc chồng lấm tấm hoa râm lại rất thích thú nên sáng sáng múc vạc tóc chồng, nhổ bằng hết những sợi tóc đen. Kết quả là người đàn ông chẳng bao lâu thấy đầu mình trọc lông lóc.</p>

<h2 class="block">Lừa đội lốt Sư tu</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, lừa lấy được bộ lông sư tu do thợ săn quăng ra ngoài đê phời. Nó khoác vào và tiến về làng. Khi nó đến gần thì tất cả đều bỏ chạy, cả người lẫn thú. Trong ngày hôm ấy nó là một chú lừa đầy kiêu hãnh. Trong lúc sung sướng, nó cao giọng hú lên một tiếng, tức thì mọi người nhận ra nó và người chủ chạy ra nện cho nó một trận nên thân vì cái tội làm cho mọi người hoảng loạn. Ngay sau đó cáo chạy lại với nó, bảo rằng: “A, ta nhận ra nhà ngươi, vì cái giọng của nhà ngươi. Cái bên ngoài có thể che mắt được người đời, còn lời ngu sẽ bộc lộ kẻ ngốc”.</p>

<h2 class="block">Người và Đười ươi</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một đêm đông rét như cắt, có một người bị lạc trong rừng. Trong khi đang lang thang, người gặp đười ươi. Đười ươi tiến lại và thấy người bị lạc đường, nó hứa cho người ngủ trọ một đêm và đến sáng sẽ đưa người ra khỏi rừng. Trên đường đến hang đười ươi, người đưa tay lên và luôn miệng thổi. “Người làm như thế để làm gì?” - đười ươi hỏi. “Tay ta lạnh cóng cả rồi” - người nói - “Hơi thở sẽ làm cho hai bàn tay ấm lại”. Khi đến hang đười ươi, đười ươi mang ngay cho người một bát cháo nóng bốc hơi nghi ngút. Vừa đưa thìa lên miệng người lại bắt đầu thổi cho thật nguội. “Người làm thế để làm gì?” - đười ươi hỏi.</p>

<p class="calibre5">“Cháo nóng quá, hơi của ta chẳng mấy chốc sẽ làm cho cháo nguội đi”.</p>

<p class="calibre5">“Cút ngay!” - đười ươi nói. “Ta không thể nào chịu được kẻ có cái hơi thở vừa thổi cho nóng lên lại vừa thổi cho lạnh đi được”.</p>

<h2 class="block">Hai người bạn đồng hành và con Gấu</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có hai người bạn đồng hành đang đi trong rừng thì một chú gấu nhảy ra vô. Tình cờ người đi trước túm được một cành cây và ẩn mình trong đám lá. Người kia không biết trông cây vào đâu, đành nằm bẹp xuống đất, mặt vùi trong cát. Gấu đến gần, gí mõm vào tai người này người, người mãi. Nhưng cuối cùng nó hú lên một tiếng, lắc đầu rồi lững thững bỏ đi, vì gấu không ăn những con vật chết. Bấy giờ người trên cây trèo xuống gặp bạn, cười và hỏi rằng: “Gấu thì thăm với cậu điều gì đó?”.</p>

<p class="calibre5">“Gấu bảo tớ rằng - người kia nói - không nên tin vào những kẻ bỏ mặc bạn bè trong cơn hoạn nạn”.</p>

<h2 class="block">Lão nông và chim họa mi</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một lão nông suốt đêm nằm nghe chim họa mi hát. Nghe chim hát lão thích quá, hôm sau lão đặt bẫy và bắt được chim. “Bây giờ ta bắt được người rồi, người sẽ phải luôn luôn hát cho ta nghe”. “Loài họa mi chúng tôi không bao giờ hát trong lồng cũi”- chim trả lời.</p>

<p class="calibre5">“Thế thì ta sẽ ăn thịt người”- lão nói - “Ta thường thấy thiên hạ đồn rằng thịt họa mi kẹp bánh mì ăn ngon tuyệt”.</p>

<p class="calibre5">“Xin ông đừng giết tôi - họa mi nói - ông cứ thả tôi ra, tôi sẽ nói cho ông ba điều còn giá trị hơn cái thân tôi nghiệp của tôi nhiều”. Lão thả chim ra, họa mi bay vút lên một cành cây và nói: “Không bao giờ nên tin vào lời hứa của kẻ đã bị bắt, đó là một điều. Điều này nữa: Đã có cái gì thì phải giữ lấy. Và lời khuyên thứ ba là: Đừng buồn tiếc cái gì đã vĩnh viễn mất đi”.</p>

<h2 class="block">Bốn con Bò và con Sư tử</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một con sư tử thường hay lảng vảng đến gần cánh đồng nơi bốn chú bò sinh sống. Đã nhiều lần sư tử tìm cách tấn công lũ bò, cứ mỗi khi sư tử tiến lại thì bốn con bò lại đứng chụm đuôi vào nhau, thế là dù từ hướng nào đến sư tử cũng chạm phải sừng bò. Nhưng rồi cuối cùng bò cãi nhau và mỗi con lủi thủi gặm cỏ một mình ở một góc ruộng. Thế là sư tử lần lượt tấn công từng chú một, cuối cùng kết liễu cả bốn.</p>

Cáo, Gà và Chó

Một đêm trăng sáng, khi cáo lảng vảng đến chuồng gà của một bác nông dân thì nhìn thấy một chú gà trống đang đậu tít trên một chỗ cao mà nó không thể nào với tới được “Tin mừng, tin mừng”- cáo kêu lên.

“Thế à, có gì đây?” - Gà trống hỏi.

“Vua sư tử mới tuyên bố rằng cả thế giới bình yên. Từ nay trở đi không loài thú nào được động đến chim muông, tất cả muông thú sẽ sống trong tình hữu nghị anh em” - Cáo trả lời.

“Thế à, quả là tin mừng đây!” - gà trống nói - “Ô kìa, tôi trông thấy có ai đang đến gần kia kìa, hai chúng mình có thể chia vui với người ấy được đây”. Gà trống vừa nói vừa vươn cổ ra xa.

“Cậu nhìn thấy gì đây?”- Cáo hỏi.

“Có gì đâu, chó của ông chủ tớ đang đến với chúng mình đây mà. Sao vậy? Sao bỏ đi sớm thế?” - Gà trống tiếp tục hỏi, khi cáo bỏ chạy ngay lúc nó nghe thấy tin ấy- “Thế cậu không ở lại chia vui với chó về cái tin là mọi nơi chỉ còn có bình yên à?”.

“Tớ cũng muốn ở lại, nhưng sợ rằng chó chưa biết chiêu chỉ của Đức vua”.

Con Ngỗng và những quả trứng vàng

Một hôm, lão nông dân đến ô trướng và thấy trong đó có một quả trứng khắp vỏ chỗ nào cũng vàng óng, lấp la lấp lánh. Nhấc trứng lên, lão thấy trứng nặng như chì. Lão định quăng đi vì cho rằng kẻ nào đó định chơi xỏ lão, nhưng không biết nghĩ sao, cuối cùng lại đem về nhà và rất vui mừng vì đó là quả trứng bằng vàng thật. Sáng nào cũng thế, lão kiếm được một quả trứng vàng. Nhờ bán trứng, lão trở nên giàu có. Lão nảy tính tham, rằng ngay một lần có thể lấy tất cả số trứng vàng ngỗng sẽ cho mình, lão đã giết ngỗng, phanh thây nó ra nhưng chẳng thấy gì cả.

Lão hà tiện và hồ vàng

<p class="pcalibre calibre4">Ngày xưa có một lão hà tiện hay giấu vàng dưới một gốc cây trong vườn, nhưng tuần nào lão ta cũng ra vườn, đào vàng lên để nhìn đồng của một cách thèm khát. Một thằng trộm để ý thấy, lén vào đào vàng lên và cuồn đi hết. Lần sau, lão hà tiện đến để nhìn vàng thì chẳng thấy gì ngoài cái lỗ trống không. Lão vò đầu bứt tóc, kêu khóc thảm thiết đến mức tất cả hàng xóm, láng giềng phải chạy đến xúm quanh lão. Lão kể cho mọi người trước đây mình thường ra đó để thăm vàng ra sao. “Đã bao giờ lão lấy đi tí nào hay chưa?”, một người hỏi. “Chưa - lão nói - tôi đến chỉ để nhìn thôi”.</p>

<p class="calibre5">“Thì lần sau cứ đến mà nhìn cái lỗ - một ông láng giềng nói - nhìn thế cũng sướng chẳng kém gì nhìn vàng”.</p>

<h2 class="block">Thần Hecquyn và người đánh xe ngựa</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, có một người đánh xe ngựa cho một chuyến xe chở rất nặng. Khi ông ta đến một đoạn đường lầy, xe bị ngập nửa bánh, ngựa càng kéo, bánh xe càng lún sâu. Thế là người đánh xe quăng roi đi, quỳ xuống cầu xin thần sức mạnh Hécquyn: “Hỡi thần Hécquyn, xin người hãy giúp con trong giờ phút hoạn nạn này”. Thần Hécquyn hiện ra nói rằng:</p>

<p class="calibre5">“Này người kia, đừng có ườn xác ra đây, hãy đứng dậy ghé vai vào bánh xe. Thần thánh chỉ giúp con người tìm ra cách tự cứu mình”.</p>

<h2 class="block">Cáo cắt đuôi</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một con cáo chẳng may bị kẹp đuôi vào bãi, trong lúc giãy giụa nó bị cắt cả đuôi, chỉ còn lại có một mẩu cuối. Mới đầu nó xấu quá, không dám lộ diện trước những con khác cùng đàn. Nhưng cuối cùng nó quyết ý, đã chẳng may thì đành phải sượng mặt và triệu tập cả những con cáo khác đến một cuộc họp toàn thể để cùng bàn một sáng kiến do nó đề xướng. Khi cả đàn tụ hội đông đủ, cáo đề xuất ý kiến là tất cả đều nên vứt bỏ đuôi đi.</p>

<p class="calibre5">Nó chỉ ra rằng, có đuôi quả là bất tiện khi bị kẻ thù - tức là chó - săn đuổi, hoặc khi muốn ngòì trò chuyện, cái đuôi mới vương làm sao. Đi lại mà phải mang cái gánh nặng vô tích sự ấy thật chẳng lợi lộc gì. “Nghe hay đấy” - một con cáo già nói - “nhưng tôi cho rằng nếu như không do tình cờ mà bị cắt mất đuôi thì chắc gì anh đã khuyên chúng tôi bỏ

món đồ`trang sức của chính mình”.</p>

<h2 class="block">Đeo chuông cô`Mèo</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Cách đây đã lâu lắm, chuột tô`chức một hội nghị đề`bàn những biện pháp có thể`áp dụng với kẻ thù của chúng là mèo. Kẻ tính xuôi, người bàn ngược, nhưng cuối cùng một chú chuột nhắt đứng dậy và nói mình muốn đề`xuất một sáng kiến mà nó cho rằng sẽ phù với hoàn cảnh của chúng: “Tất cả mọi người sẽ đồng ý”- nó nói - “cái nguy hiểm chủ yếu của chúng ta là ở chỗ~kẻ thù của chúng ta có nhiều cách khôn khéo tinh ma đề`tiếp cận chúng ta. Bây giờ, nếu phát hiện được dấu hiệu cho biết là mèo đang tới thì chúng ta có thể`tránh được mèo, chẳng có gì là khó cả. Tôi xin mạnh dạn đề`xuất ý kiến, ta nên kiếm một cái chuông nhỏ, lấy một cái nơ và treo vào cô`mèo. Làm như thế`ta sẽ dễ`dàng tháo lui khi biết mèo đang lân quất đầu đây”.</p>

<p class="calibre5">Ý kiến đó nhìn chung được cả hội nghị hoan nghênh nhiệt liệt cho đến khi một bác chuột già đứng dậy phát biểu: “Nghe thì hay quá rồi, nhưng ai sẽ là kẻ đi treo chuông vào cô`mèo?”. Lũ chuột im lặng nhìn nhau, lúc ấy chuột già mới nói: “Đề`xuất ra một phương thuốc không thê`nào kiếm nổi thì có khó gì”.</p>

<h2 class="block">Ông lão và thân chết</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một lần, một ông lão lưng còng sát đất vì tuổi tác và công việc nặng nhọc, đi lượm củi trong rừng. Làm mãi, ông lão thấy mỏi và vô vọng quá nên quẳng bó củi xuống và kêu lên: “Ta không thê`nào chịu nổi cuộc đời này nữa. Trời hỡi trời, mong sao Thân Chết đến mà đưa ta đi”.</p>

<p class="calibre5">Ông lão vừa dứt lời thì Thân Chết, trong hình dạng một bộ xương góm ghiếc hiện ra, nói: “Lão cần gì? Ta nghe thấy lão gọi ta”.</p>

<p class="calibre5">“Thưa ông” - lão tiều phu nói - “Ông làm ơn làm phúc giúp tôi xóc bó củi này lên vai”.</p>

<h2 class="block">Sự tư`si tình</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một lần, sự tư`đem lòng yêu một cô gái trẻ và đến nhà cha mẹ nàng xin cưới. Hai ông bà già chẳng biết ăn nói ra sao. Hai vợ chồng không muốn gả con cho sự

tư, nhưng lại không muốn ông vua của muôn loài nổi giận. Cuối cùng ông bô' nói: "Tâu đức vua, chúng con thấy rất vinh hạnh được đức vua ngỏ lời nhưng con gái chúng con vốc liễu mình mai, chúng con chỉ e trong khi quá yêu, lỡ người làm nó đau chẳng. Con xin mạn phép gợi ý là Đức vua nên tháo bỏ vuốt đi, và cả răng nữa, sau đó nhà con sẽ rất vui mừng nhận lời cầu hôn của Đức vua". Sư tư' si tình đến mức đành phải mài cùn hết cả vuốt, hết cả răng. Nhưng khi đến nhà kia, sư tư' đã thấy bô' mẹ cô gái chỉ cười vào mặt nó, tỏ vẻ đầy thách thức.</p></div>
<div data-bbox="121 267 649 287" data-label="Section-Header">
<h2 class="block">Sư tư, cáo và bày thú</h2>
</div>
<div data-bbox="121 303 876 449" data-label="Text">
<p class="pcalibre calibre4">Một lần sư tư' cho loan tin là nó bị ốm sắp chết và triệu các con thú khác đến đề' nghe di chúc. Thê' là dê đến hang sư tư' và ngồi trong hang nghe một lúc lâu. Rồi cừu cũng vào và cừu chưa ra thì bò đã vào đề' nghe được lời trăng trối của Đức vua muôn loài. Nhưng chẳng mấy lúc sư tư' lại hồi tỉnh, nó ra cửa hang và đã thấy cáo đứng đợi ngoài đó từ bao giờ. "Sao nhà ngươi không vào yết kiến ta?", sư tư' nói với cáo.</p>
</div>
<div data-bbox="121 465 864 557" data-label="Text">
<p class="calibre5">"Xin Đức vua thứ lỗi - cáo nói - thần đã thấy hết những con vật khác vào thăm Đức vua; nhưng thần thấy nhiều vết chân bò, dê, cừu đi vào mà không thấy vết đi ra. Cho nên chừng nào mà những con vật kia chưa ra thì thần còn muôn ngồi ngoài trời ạ".</p>
</div>
<div data-bbox="121 572 472 592" data-label="Section-Header">
<h2 class="block">Óc Lừa</h2>
</div>
<div data-bbox="121 608 876 826" data-label="Text">
<p class="pcalibre calibre4">Sư tư' và cáo cùng đi săn với nhau. Theo lời khuyên của cáo, sư tư' sai người đi báo cho lừa biết mình có ý muốn cho hai bên gia đình kết giao. Lừa đến nơi gặp, trong lòng vui mừng khôn tả vì mình được kết giao với hoàng gia. Nhưng khi nó đến nơi, sư tư' chẳng nói chẳng rằng nhảy ra vồ nó và nói với cáo: "Đây là bữa ăn của chúng ta ngày hôm nay. Nhà ngươi hãy ngồi cạnh đây cho ta đi ngủ tí đã. Nhà ngươi mà động đến con mồi của ta thì hãy liệu thân hồn đây". Sư tư' đi ngủ, còn cáo ngồi chờ; nhưng khi thấy chủ tướng không quay lại, nó đánh bạo moi óc lừa ra ăn hết sạch sành sanh. Khi quay lại, sư tư' biết ngay là lừa bị mất óc, bèn nổi giận hỏi cáo: "Óc lừa mà dùng làm gì rồi?".</p>
</div>
<div data-bbox="121 842 836 880" data-label="Text">
<p class="calibre5">"Óc ấy à, thưa Đức vua. Nó làm gì có óc, nếu có thì nó đã chẳng bị sa bẫy của Đức vua".</p>
</div>

<h2 class="block">Đại bàng và mũi tên</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Đang bay vút trên trời cao bỗng nhiên đại bàng thấy tiếng rít của mũi tên và ngay lập tức nó cảm thấy mình bị thương. Nó từ từ hạ cánh xuống mặt đất, máu tươi chảy ròng ròng. Nhìn mũi tên xuyên vào mình, nó thấy đuôi tên làm bằng một cái lông đuôi của chính nó. Trước khi chết nó kêu lên: “Than ôi! Ta vẫn thường cho kẻ thù cái phương tiện để hủy diệt chính bản thân ta”.</p>

<h2 class="block">Anh hê`và kẻ nhà quê</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Trong một hội chợ ở nông thôn, có một anh hê`làm mọi người phải bật cười vì anh bắt chước tiếng kêu của một sô`loài vật rất giống. Anh hê`kết thúc tấn trò của mình bằng những tiếng ừ ừ của lợn, anh kêu ừ ừ giống đến mức mọi người cứ tưởng anh giấu một chú lợn con ở đâu đấy. Nhưng một anh quê đứng bên cạnh nói: “Thê`mà cũng gọi nó là tiếng lợn à? Chẳng giống tí nào cả. Mọi người cứ chờ đến mai tôi sẽ cho mọi người biết thê`nào là tiếng lợn kêu”. Người đứng xem cười phá lên, nhưng ngày hôm sau, đúng hẹn, anh nhà quê xuất hiện trên sân khấu cúi đầu xuống kêu ừ ừ, nghe ghê đến mức người xem phải la hét, ném đá bắt anh ta phải dẹp cái trò đó. “Đồ`ngu - anh ta kêu lên - la hét cái gì?” và đưa ra một chú lợn con anh ta vừa mới véo tai cho kêu ừ ừ.</p>

<h2 class="block">Cô gái Mèo</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một lần các vị thần cứ bàn cãi mãi về`việc liệu có loài sinh vật nào có thê`thay đổi bản chất của mình hay không. Thần Giupite, thần của muôn loài nói. “Có thê`chứ”, nhưng thần Vệ nữ nói: “Không thê`được”. Cho nên muôn đê`thư`xem sao, thần Giupite cho một con mèo biến thành một cô gái và cho lấy một chàng trai trẻ. Đúng ngày hai bên tô`chức lễ cưới, cặp vợ chồng ngồi vào bàn tiệc. “Thấy chưa nào” - thần Giupite nói - “nhìn cách con bé cư xư`mới duyên dáng làm sao. Ai biết được rằng mới hôm qua nó chỉ là một con mèo? Chắc chắn là bản chất của nó đã thay đổi rồi còn gì!”.</p>

<p class="calibre5">“Hãy khoan” - thần Vệ nữ trả lời và thả một chú chuột vào phòng cưới. Vừa trông thấy chuột, cô dâu đã nhảy căng lên vô`lây. “Đấy, ngài thấy chưa - thần Vệ nữ nói - nó vẫn chứng nào tật ấy”.</p>

<h2 class="block">Nợ máu</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú rắn bò lên đũa con trai của bác nông dân và mô' chết thẳng bẻ. Giận sôi máu, người cha cầm rìu bước đến cửa hang rắn, chỉ nhằm nhằm giết rắn nếu nó thò cô'ra. Khi rắn vừa thò cô'ra, bác nông dân chém liền nhưng lại trượt vào một tảng đá, để' lại một vết hằn trên đá. Sau đó bác cảnh giác, không muốn trả thù, bảo rắn rằng hai bên nên hòa giải. Nhưng rắn từ chối nói rằng: "Không được, tôi xin nói với ông chừng nào ông còn thấy mộ con trai ông và vết chém trên đá thì chúng ta không thể' nào thân thiện được".</p>

<h2 class="block">Làm ơn nên oán</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một ngày đông nọ, bác nông dân thấy một con rắn tê cóng vì giá buốt. Thương tình, bác nhặt rắn lên ủ vào ngực. Được sưởi ấm, bản năng tự nhiên của giống loài lại trở dậy, con rắn độc đã cắn người cứu mạng mình một vết. Lúc hấp hối, bác nông dân hét lên: "Chết thế' này thật đáng đời, vì ta đã đi thương hại một kẻ độc ác".</p>

<h2 class="block">Con vật đáng nguyên rủa nhất</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Khi thần Dớt tổ' chức tiệc cưới, tất cả các loài vật, con nào con nấy có quà gì đều mang đến tặng, rắn độc cũng bò lên trời, miệng ngậm một bông hồng. Nhưng thoáng thấy rắn, thần Dớt đã nói: "Ta nhận quà của tất cả các loài khác nhưng ta sẽ không nhận gì từ miệng người cả".</p>

<h2 class="block">Đoàn kết chống kẻ thù chung</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Rắn và chồn lẽ ra phải đi diệt chuột trong nhà nhưng theo thói quen, chúng lại đánh lộn lẫn nhau. Nhân lúc hai con vật đánh nhau, lũ chuột liền chui ra khỏi hang. Trông thấy lũ chuột, chồn và rắn thôi không đánh nhau nữa. Hai chiến sĩ ấy lập tức quay lại tấn công những kẻ vốn là kẻ thù chung của mình.</p>

<h2 class="block">Trả thù bằng bất cứ giá nào</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một con ong đậu lên đầu một chú rắn và cứ thế' đốt lây đốt để', hành hạ rắn. Rắn ta điên người lên vì đau đớn. Không biết làm thế' nào để' trả thù kẻ hành hạ mình, nó đành chui đầu vào bánh xe để' cả hai cùng bị diệt.</p>

<h2 class="block">Không biết tự lượng khả năng của mình</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Trong một cuộc tụ tập của loài vật, khi đứng lên nhảy múa, cả lũ thấy khi múa đẹp quá cùng hoan hô cô vũ nữ nhiệt tình đến mức lạc đà thấy ghen tức và cũng muốn mình được khen như thế. Thế là chú ta cũng đứng dậy nhảy múa. Nhưng điệu nhảy của nó ngứa mắt đến mức khán giả phải lấy gậy đuổi đánh cho đến khi nó chạy mất hút.</p>

<h2 class="block">Cái giống nhất gan</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú hươu con nói với hươu bố: "Bố ơi, trời đã sinh ra bố không những to lớn, chạy nhanh hơn chó mà còn có cặp sừng để tự vệ trông mới đẹp làm sao. Tại sao cứ thấy bóng chó là bố lại hoảng hốt bỏ chạy thế?"</p>

<p class="calibre5">"Con ạ, điều con nói là đúng sự thật - hươu bố cả cười trả lời - bố không biết thế nào nhưng mỗi khi thoáng nghe thấy tiếng chó là tự nhiên bố lại thấy mình muốn chạy trốn ngay".</p>

<h2 class="block">Sao Rùa lại có mai</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một lần, thần Dớt mở tiệc linh đình chiêu đãi các loài vật. Chỉ có rùa là không đến. Thần Dớt không hiểu tại sao. Ngay hôm sau, thần hỏi rùa vì sao không đến cùng các loài vật khác. "Không đâu bằng nhà" - rùa nói. Một câu trả lời làm cho thần giận đến mức buộc rùa đi đâu cũng phải mang theo nhà trên mình.</p>

<h2 class="block">Nước đờ lá khoai</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú rùa nhờ chim ưng dạy mình bay. Chim giảng giải rằng: Trời sinh ra rùa không phải là để bay. Nhưng chim càng nói thì rùa càng khản khản. Thế là chim quắp lấy rùa bay tít lên cao rồi thả xuống. Rùa ta va phải đá, vỡ tan thân.</p>

<h2 class="block">Phần thưởng dành cho loài độc ác</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Chim ưng và cáo kết bạn với nhau. Cả hai quyết định sống gần nhau, hy vọng rằng quan hệ sẽ củng cố được tình bạn. Chim ưng bay tít lên ngọn cây cao, làm tổ để trứng ở đó, còn cáo làm ổ để con ngay dưới gốc cây. Một hôm, cáo phải đi kiếm mồi, chim ưng ở nhà thấy đói bụng đã nhào xuống vô cả đàn cáo non làm một bữa no nê. Về đến nhà, cáo mẹ

hiếu ngay mọi chuyện. Buồn vì mất đàn con, cáo mẹ còn thấy buồn hơn nữa vì không nghĩ ra nổi cách trừng phạt chim. Vốn sinh ra để sống ở dưới đất, làm sao mà nó có thể đuổi chim được; cũng giống mọi loài yếu hèn khác, cáo chỉ còn cách đứng dưới gốc cây chĩa mõm lên chửi kẻ thù. Nhưng chẳng bao lâu sau đó, tình cờ chim ưng lại bị trừng phạt vì đã phạm vào cái thiêng liêng của tình bạn. Thấy mấy người đang thui dê để cúng thần, chim ta nhào xuống quắp một tảng thịt thui còn lửa cháy mang về tổ. Cũng vừa lúc đó, một ngọn gió nổi lên thổi lửa vào tổ chim làm cỏ khô. Thế là cả lũ chim con, vì chưa biết bay nên đã bị chết cháy, rơi xuống đất. Cáo lập tức xông tới nhai ngấu nghiến từng chú chim một ngay trước mắt chim ưng.</p>

<h2 class="block">Đền ơn</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một bác nông dân bắt được một chú chim ưng bị mắc bẫy, nhưng vì thấy chim đẹp lông lẫy nên bác đã phóng thích chú chim. Chim hứa sẽ không bao giờ quên ơn bác vì đã được bác thả cho tự do. Một hôm, thấy bác nông dân đang ngồi nghỉ dưới bức tường trông đồ nát, chim ưng sà xuống quắp đi cái khăn bác đang đội trên đầu. Bác nông dân nhảy bổ lên đuổi chim, lúc ấy chim buông khăn xuống, bác ta tiến tới nhặt khăn lên. Khi quay trở lại chỗ cũ, bác mới biết, tường đã đổ đúng chỗ bác vừa ngồi nghỉ.</p>

<h2 class="block">Suýt trở thành chim ưng</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú chim ưng từ đỉnh núi cao sà xuống quắp một chú cừ non. Cảnh đó làm cho diều hâu ta ghen tức, và vì nôn nóng muốn độ sức với chim ưng, nó giương cánh sà xuống lưng một chú cừ lớn. Nhưng móng bị mắc lông cừ, nó đập cánh một cách vô vọng hồng tự giải thoát. Nó cứ đập cánh mãi cho tới khi bác chăn cừu nhận ra mọi việc, chạy tới túm lấy nó. Bác ta buộc chéo cánh nó lại, đến khi trời tối mang nó về cho con. Khi bọn trẻ hỏi đó là loại chim gì, bác nói: “Bố thừa biết đó chỉ là một con diều hâu. Đã thế nó lại muốn được coi như một con chim ưng”.</p>

<h2 class="block">Đừng hy vọng hão</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú quạ đói bay tới đống trên cành sung, nhưng thấy sung còn xanh nên cứ đậu đây chờ sung chín. Cáo thấy quạ cứ đậu ỳ cành sung mới hỏi căn nguyên. Sau khi biết chuyện, cáo nói: “Đề cho một niềm hy vọng hão làm mê mẩn lòng mình, quả là một sai lầm. Hy vọng chẳng bao giờ làm

đầy dạ dày được".</p>

<h2 class="block">Chịu thua thiệt ở cả hai thê'giới</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú quạ xám coi khinh đồng bọn mình vì nó tình cờ lại là chú quạ to nhất đàn. Thê'là nó bay tới đàn quạ khoang và xin cùng được chung sống. Nhưng khi thấy bên ngoài và tiếng nói của nó khác lạ, đàn quạ khoang mô'quạ xám túi bụi và đuổi nó đi. Vì thê' nó phải quay trở lại với lũ quạ xám. Nhưng đàn quạ xám, quá căm giận vì đã từng bị con cùng bầy lăng mạ nên không chịu cho nó quay trở về đàn.</p>

<p class="calibre5">Thê'là chú quạ xám nọ thấy mình bị cả hai phía tẩy chay.</p>

<h2 class="block">Mượn lông</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Với ý định lập một ông vua đê'trì vì loài chim, Thần Dớt ấn định một ngày cho lũ chim phải trình diện đê'thần chọn một con đẹp nhất lên ngôi. Các loài chim, con nào con nấy đều ra bờ sông đê'trang điếm. Còn chú quạ xám, thấy mình què mùa quá, đã phải đi kiếm lông rụng của những con khác gắn lên người mình, trông sắc sỡ hơn cả. Y hện, các loài chim đến ra mắt thần Dớt, kê'cả chú quạ xám trong bộ lông sắc sỡ. Khi thần Dớt vừa toan cho quạ xám lên ngai vàng vì nó có cái mĩ nổi bật nhất thì những con chim khác đều căm giận đã nhô'sạch cái bộ lông sắc sỡ của quạ xám, lấy lại những chiếc lông của mình. Chú quạ xám trở lại nguyên hình là quạ xám.</p>

<h2 class="block">Thất hứa</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú quạ khi bị mắc bẫy đã cầu khẩn, thê'rằng sẽ thờ thần Apôlông nếu thần cứu được nó. Khi thần Apôlông chấp nhận lời nguyện đó, nó quên ngay lời hứa. Nhưng ngay sau đó nó lại bị mắc bẫy. Lần này nó lờ thần Apôlông đi và hứa sẽ triêu công thần Héc mét, nhưng thần Héc mét nói: "Nhóc con, mi tưởng rằng ta sẽ tin mi khi ta thừa biết mi đã lừa dối, không chịu lụy người đã từng bảo lãnh cho mi hay sao?".</p>

<h2 class="block">Khi phải thật sự bắt tay vào việc</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một lân, một con sơn ca làm tô' ở một cánh đồng ngô và ngày ngày tha ngô non về nuôi con cho đến tận khi bầy con có mào, đủ lông đủ cánh. Một hôm người chủ

ra thăm đồng và thấy ngô đã già, bèn nói: “Đã đến lúc mình phải nhờ tất cả bè bạn đến giúp mình thu hoạch ngô”. Nghe thấy bác nông dân nói thế, một chú sợn ca non đòi mẹ đi tìm chỗ khác để làm tô. “Vội gì phải nghĩ đến chuyện di chuyển chỗ ở - chim mẹ trả lời - một người đã phải nhờ cậy bạn bè giúp mình thì thường chẳng bao giờ dám hối thúc họ làm”. Khi bác nông dân đến thăm đồng lần nữa thì thấy cả đồng ngô già rũ xuống vì bức, bác nói là sẽ thuê người cấy bắp mang về nhà ngay ngày hôm sau. “Bây giờ đúng là lúc mẹ con mình phải chuyển chỗ. Vì bây giờ lão nông dân tin vào chính mình chứ không phải tin vào người khác” - chim mẹ nói với bây con.</p>

<h2 class="block">Tiếng nói vĩnh biệt</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Nghe đồn loài thiên nga hát rất hay, một chủ nông trại đã mua một con thiên nga khi tình cờ thấy người ta mang bán ở chợ. Một hôm, khi mở tiệc tiếp bạn, lão ra vườn bảo thiên nga hát cho bè bạn nghe trong lúc chè chén. Nhưng cả lão lẫn bạn bè của lão chẳng thấy thiên nga xướng lên được một âm thanh nào. Nhưng chẳng bao lâu sau đó, khi hấp hối, thiên nga cất tiếng hát nghe thật bi ai. Nghe thấy bài ca vĩnh biệt, lão chủ nói: “Nếu mi chỉ hát trong lúc hấp hối thì đại gì ta lại bảo mi hát trong ngày hôm ấy. Biết thế ta giết mi để tế thần có phải hơn không”.</p>

<h2 class="block">Ý kiến trái ngược</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Mấy tên trộm đột nhập vào một nhà nhưng chẳng thấy gì ngoài một chú gà trống, thế là chúng bắt đi. Khi bọn trộm sắp đem gà ra thịt, gà trống xin được tha với lý do nó sẽ gáy giúp bọn trộm thức giấc để đi làm. “Thế thì bọn ta càng có lý do để giết thịt mi” - bọn trộm nói - “bởi lẽ, mi làm người khác thức giấc thì bọn ta không thể đi ăn trộm được”.</p>

<h2 class="block">Cái chết của kẻ phản bội</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm trời đã muộn, người thợ bắt chim có khách đến thăm. Không có gì đãi bạn, ông chủ mang chim mời ra định giết thịt. Con chim mời trách chủ vì bội ơn nó đã có công lừa những con chim khác vào bẫy. Người thợ bắt chim nói: “Thế thì ta càng có lý do để giết mi vì mi đã không thương chính đồng loại của mình”.</p>

<h2 class="block">Yêu mến kẻ độc ác</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chị gà mái vớ được ô' trứng rần bèn mang về' ấp ủ. Chim nhận thấy gà cứ ấp trứng rần bèn nói: "Nhà chị ngu thê', sao lại đi nuôi cái loài mà khi nó lớn lên thì chị sẽ là nạn nhân đầu tiên của hành động độc ác của nó".</p>

<h2 class="block">Tính ích kỷ bị trừng phạt</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm lừa và ngựa cùng phải đi chở hàng cho chủ. "Chở giúp một ít hàng cho mình nào, nếu không mình chết mất", lừa nói. Nhưng ngựa không chịu giúp, còn lừa mệt quá ngã xuống chết gục. Ông chủ chắt mọi thứ lên lưng ngựa, kê' cả da lừa, đê' mang đi bán. Ngựa rên rỉ, buông lời than thở: "Trời hỡi trời, sao tôi lại đến nông nô' này. Không chịu chở nhẹ, bây giờ phải chở nặng thê' này. Nào hàng, nào da lừa, thôi thì đủ thứ".</p>

<h2 class="block">Hãy cứu tôi trong cơn hoạn nạn</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một anh lính có một con ngựa, con vật đã cùng anh chung mọi nguy nan trong chiến tranh và đã được anh cho ăn uống tư'tê'. Khi chiến tranh qua rồi, ngựa ta phải làm việc như nô' lệ, quàn quật chở hàng hóa, ăn thì chỉ toàn thóc lép. Nhưng chiến tranh lại nô' ra và khi tiếng kèn vang lên, anh lính thắng yên cương rồi nhảy lên cưỡi. Ngựa không còn sức, bước đi thất thê'ủ. "Ông nên gia nhập bộ binh - ngựa nói với chủ - vì bây giờ tôi không còn đáng gọi là ngựa nữa, ông đã biến tôi thành một con lừa, sao có thê' trở lại làm thân ngựa được".</p>

<h2 class="block">Lời ngụy biện của giống mèo</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Bắt được một chú gà trống, mèo muốn nghĩ ra một cái cớ nghe lọt tai đê' ăn thịt gà. Mèo bèn bảo gà rằng: "Ban đêm gà gáy làm cho dân chúng mất ngủ. Như thê' là không được". Gà cãi lại rằng nó gáy như thê' là giúp cho dân thức dậy đê' đi làm. Mèo bèn kết tội gà đã loạn luân với cả chị em và mẹ mình. Gà trả lời: "Làm như thê' là rất có ích cho chủ vì gà mái sẽ đẻ được nhiều trứng". "Mày chỉ nêu toàn những lý sự nhạt phèo - mèo nói - nhưng thê' không có nghĩa là tao lại phải chịu nhịn đói". Dứt lời, mèo ăn thịt ngay chú gà.</p>

<h2 class="block">Chim bị tên sợ cành cây cong</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một ngôi nhà bị một bầy chuột quây đảo. Mèo thấy thế mò đến bắt hết con nọ đến con kia làm cho những con sông sót sợ quá phải chui vào lỗ. Không bắt được chuột nữa, mèo quyết định dùng mưu lừa chuột ra khỏi hang. Chú ta trèo lên tường, treo mình trên một con sỏ, giả vờ chết. Nhưng một chú chuột thò cổ ra khỏi hang mà rằng: "Ông bạn ơi, chẳng ích chi đâu, tớ phải tránh mặt ông bạn ngay cả khi ông bạn biến thành một cái bao tải".</p>

<h2 class="block">Gậy ông đập lưng ông</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Dê và la cùng chung một chủ. Dê thường ghen tị với la vì la có thừa mứa thức ăn. "Cậu phải làm việc nặng nhọc cả đời - dê nói - suốt ngày phải quay cái cối xay đá, mang cùm vào cổ như thế để làm gì. Tớ tính cậu cứ giả vờ ốm, ngã tụt xuống hố, thế là được nghỉ". La ta nghe lời, nhưng bị thương nặng vì ngã. Người chủ phải cho người đi mời bác sĩ thú y. Bác sĩ bảo phải cho la ăn cháo phôi dê thì mới khỏi được. Thế là người ta đem dê ra giết thịt để cứu la.</p>

<h2 class="block">Bạn cũ bạn mới</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, sau khi đã lừa đàn dê ra đồng ăn cỏ, người chăn dê thấy có mấy con dê hoang cũng nhập vào đàn. Chiều tối, người chăn dê lừa cả lũ về chuồng. Ngày hôm sau, vì thời tiết xấu, người chăn dê không cho dê đồng được đành phải cho chúng ăn ở nhà. Anh ta chỉ cho đàn dê nhà mình ăn lưng lưng, nhưng cho những con dê mới nhập đàn ăn toái loái, hy vọng sẽ thuần hóa được chúng. Trời hửng, anh chăn dê lại lừa cả lũ ra ăn cỏ. Nhưng vừa mới tới chân núi cao, lũ dê hoang lại bỏ chạy ngay. Người chăn dê oán chúng vô ơn. Chúng quay lại nói rằng, vì được tiếp đãi như thế nên chúng mới cảnh giác. "Chúng tôi đến với anh vừa mới hôm qua - chúng nói - áy thế mà anh đã đối xử tốt hơn những người bạn cũ của anh. Rõ ràng là nếu như sau này có những con dê khác nhập đàn thì chúng tôi cũng sẽ bị đối xử như những bạn cũ của anh".</p>

<h2 class="block">Hạch toán</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú lừa hoang thấy lừa nhà nằm phoir nấng bèn tiến đến chúc mừng vì lừa nhà có cuộc sống an nhàn no đủ. Nhưng hôm sau, khi thấy lừa nhà lưng chắt đầy hàng lại bị roi vọt, lừa hoang bèn nói: "Giờ thì tớ chẳng chúc mừng cậu được, giờ tớ mới hiểu cậu phải trả cái giá quá đắt để được ăn no".</p>

<h2 class="block">Quá khôn</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Khi chở một bao muối qua sông, lừa ta trượt chân ngã xuống nước, thế là muối tan hết. Lôm côm đứng dậy, nó thấy nhẹ hẫng người, lấy làm vui mừng hết sức. Vì thế lần sau, khi lại phải chở một tải qua sông, nó giả vờ ngã. Nhưng lần này là một tải hộp xộp. Lừa ngã, chất xộp thấm đầy nước, nó không đứng dậy được nên bị chết đuối.</p>

<h2 class="block">Niềm kiêu hãnh của giống Lừa</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, lừa phải chở một pho tượng thần vào phố. Khách qua lại nghiêng mình kính cẩn vái chào pho tượng. Ngỡ rằng chính mình đang được mọi người kính nể, lừa ta sướng quá hý lên mấy tiếng, và không chịu nhúc nhích lấy một bước. Trong tình cảnh ấy, người chủ quát cho lừa mấy roi. “Đồ khôn - ông chủ quát tuốt lên - mọi người mà còn tiếp tục cúi lạy thì mày cứ liệch cái thần hồn đấy”.</p>

</section>

</div>

<div id="R4N25Xz0IjV4WcfociNszE" style="display: block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

 <a href="#a15"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> <a href="#R4N25Xz0IjV4WcfociNszE"

style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration: none !important"> </div></body>

</html>

```

<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml" xml:lang="en"
class="calibre">
  <head>
    <title>3.</title>
    <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-
scale=1"/>
    <meta name="viewport" id="a16" content="initial-
scale=1.0,user-scalable=no,maximum-scale=1"/>
    <meta name="lane" content="Tuyển tập ngụ ngôn Êdôp"/>
    <meta name="author" content="Êdôp"/>
    <meta name="publisher" content="NXB Văn học"/>
    <meta name="publisher_id" content="135"/>
    <meta name="brand_id" content=""/>
    <meta name="isbn" content="ca2c9394-fe3c-485a-a51e-
25e1e7832433"/>
    <meta name="description" content="Đang gặm cỏ, thoáng thấy
sói nhảy tới vô`mình, lừa giả vờ đi khắp khiên. Lừa nói là
mình vừa giẫm phải gai khi nhảy qua hàng rào và khuyên sói nên
rút gai ở chân mình ra đê`khi ăn thịt, gai không mắc vào
răng."/>

    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../stylesheet.css"/>
    <link rel="stylesheet" type="text/css"
href="../../page_styles.css"/>
  </head>
  <body section="Section2" class="calibre1" id="a18">
    <div id="a17" class="container">
      <section>
        <h2 class="block">Mỗi người một
nghê</h2>

        <p class="pcalibre calibre4">Đang gặm cỏ, thoáng thấy sói nhảy
tới vô`mình, lừa giả vờ đi khắp khiên. Lừa nói là mình vừa
giẫm phải gai khi nhảy qua hàng rào và khuyên sói nên rút gai ở
chân mình ra đê`khi ăn thịt, gai không mắc vào răng. Sói ta mắc
hộp, nhấc chân lừa lên. Khi sói đương mải nhìn móng lừa, lừa
cho sói một cú đá gãy cả hai hàm răng. "Mình thật đáng đời -
sói than - bồ`dạy mình làm nghề`đô`tê', sao mình lại đi dây vào
chuyện chữa bệnh".</p>

        <h2 class="block">Chủ nào cũng thê</h2>

```


<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, một ông lính già tội nghiệp đang dắt lừa ra ăn cỏ thì bất thành lình phát hoảng khi nghe tiếng reo hò của kẻ địch. “Chạy thôi - ông già kêu lên - chạy thôi không thì bị bắt đây”. Nhưng vẫn cứ lững tha lững thững, lừa ta nói: “Này, nếu tôi bị rơi vào tay địch, liệu họ có bắt tôi thô` nặng gấp đôi không?”. “Làm gì có chuyện đó”, ông lính già lời. “Thê` thì chủ nào mà chả thê. Đàng nào chẳng có một gánh nặng trên lưng”.</p>

<h2 class="block">Cản tắc vô áy náy</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Vì trời gió nên bác nông dân phải nằm tịt ở nhà, không đi kiếm ăn được. Bác ta bắt đầu phải giết thịt cừu; nhưng vì trời vẫn mưa bão nên đến lượt lũ dê bị đem mô` thịt. Cuối cùng mưa bão chẳng ngớt, bác đành phải giết thịt cả lũ bò cày. Lũ chó đã thấy hết mọi chuyện, chúng bèn bảo nhau: “Chúng ta phải chuôn thôi, ông chủ chẳng tha đến cả lũ bò, những kẻ đã cùng đơ` mô` hôi nước mắt với chủ thì dê~ gì mà ông áy tha bọn mình”.</p>

<h2 class="block">Ăn không ngời rồi</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một người đàn ông nọ có hai con chó. Một con được huấn luyện đê` đi săn, còn con kia phải giữ nhà. Chú chó săn luôn miệng phàn nàn vì bất kỳ săn được con mồi nào, chó nhà cũng có phần. Chó săn nói: “Thê` là không công bằng, tớ thì phải đi săn cực nhọc còn cậu cứ ngời ăn bám vào sức lao động của tớ”. Chó nhà nói: “Trách tớ làm gì. Đó là tại ông chủ, ông ấy chẳng bao giờ dạy mình làm mà chỉ dạy mình ăn nhờ công sức của kẻ khác”.</p>

<h2 class="block">Vụng chèo khéo chông</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Ông chủ đang chuẩn bị làm cơm thết đãi một người bạn rất thân thì chó cũng mời bạn đến cùng ăn tối. Khi trông thấy bữa ăn thịnh soạn, tim anh bạn chó được mời đập thành thịch vì mừng quá. Nó tự nhủ: “Thật không ngờ mình lại được tiếp đãi như thê` này. Mình sẽ được ăn chán ăn chê, phải no đến tận ngày mai”. Anh bạn chó được mời lúc nào cũng vẫy vẫy cái đuôi đê` tỏ ra rằng mình tin vào lòng tốt của bạn, nhưng vì nó cứ vẫy đuôi như thê` nên người nấu bếp trông thấy, túm lấy chân nó quăng ra khỏi cửa. Nó rống lên và chạy ra khỏi nhà. Đang chạy thì nó gặp một con chó khác, con này hỏi: “Cậu được chiêu đãi ra sao?”. Nó trả lời: “Nhiều đơ` uông quá, mình uông quá say, không biết đường về` nữa”.</p>

Nhìn bên ngoài dễ bị lừa

Có một chú chó rất thích ăn trứng. Một hôm, vợ được con ốc nhồi nó lại tưởng là trứng, thế là nó nuốt chửng con ốc. Nuốt xong, đau bụng quá, nó mới thốt lên: “Mình thật đáng đời. Cứ tưởng rằng vật gì tròn cũng là trứng cả!”.

Mất mặt

Một con chó hay có thói cắn trộm, ông chủ phải buộc chuông vào cổ nó để nó đi đâu mọi người đều biết. Nhưng mỗi khi ra nơi chợ búa, chó ta lại rung chuông ra vẻ ta đây. “Sao mày lại dương dương tự đắc thế?”, một con chó già hỏi. “Cái chuông ở cổ mày đâu có phải là phần thưởng cho tính ngoan ngoãn của mày. Mày phải đeo chuông chỉ vì bản chất xấu xa. Mày tưởng che giấu được, nhưng đã bị người ta phát hiện”.

Sáng tai họ, điếc tai cày

Bác thợ rèn nọ có một con chó, con chó này cứ khi bác làm việc thì nó ngủ, khi bác ăn thì nó đứng cạnh bàn. “Đồ khốn. Buồn ngủ hả? - Bác thợ rèn nói và ném cho nó một khúc xương - Khi tao quai búa thì mày đi ngủ nhưng khi rằng tao làm việc thì mày tỉnh ngay tức khắc”.

Không bị tha hóa

Một tên kẻ trộm ban đêm lẻn vào nhà quẳng cho chú chó giữ nhà một mẩu bánh mì để thử xem được ăn như thế liệu chó có mất cảnh giác hay không. Chó nói: “Ồ hô, thế phỏng? Anh định chặn họng tôi để tôi không bảo vệ chủ tôi phải không? Anh quá nhảm rồi. Khi đột nhiên có lòng tốt như thế thì tôi phải tỉnh táo để anh không cuỗm mọi thứ rồi chuồn”.

Làm ẩu

Lợn nái và chó cái cãi nhau, con nào cũng cho là mình dễ nhanh hơn. Chó cái cho rằng trong các loài bốn chân, nó dễ con nhanh nhất. “Ờ thì tớ công nhận điều ấy - lợn nói - nhưng phải nhớ rằng con chị đẻ ra toàn bị mù”.

<h2 class="block">Đồ`tiêu`tô</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, khi cá voi và cá heo đánh nhau mãi không phân thắng bại thì một chú chép biểnbơi lên mặt nước định hòa giải. Một chú cá heo đuôi chépdì và nói rằng: "Thà bọn tớ cứ đánh nhau đến chết còn hơn đề'cho cái ngừ chú đứng ra hòa giải".</p>

<h2 class="block">Đừng khinh kẻ yếu</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Bị chim ưng rượt đuôi, thỏ ta rất mong có tới giúp. Tình cò lúc đó chỉ có chú cánh cam là kẻ duy nhất thỏ có thể'kêu cứu. Cánh cam bảo thỏ cứ yên trí và khi thấy chim ưng bay tới, cánh cam van xin chim ưng tha cho thỏ, kẻ đã năn nỉ sự che chở của nó nhưng chim ưng vì khinh bỉ cánh cam - một con vật bé tí tẹo, đã nuốt chửng thỏ ngay trước mặt cánh cam. Cánh cam đề'bụng chuyện đó và luôn theo dõi xem chim ưng làm tô'ở đâu. Cứ mỗi lần chim ưng đẻ trứng, cánh cam lại lên tô'vân cho trứng rơi xuống đất. Bị dôn mãi, chim ưng phải đến nương nhờ thần Dớt, cầu khẩn người cho mình, con chim linh thiêng của người, được một chồ~an toàn đề'áp trứng. Thần Dớt cho phép chim đẻ trứng trên đùi mình. Nhưng cánh cam trông thấy, thê'là nó mang một ít phân bay lên thả vào đùi thần Dớt. Không cần biết đầu đuôi ra sao, thần Dớt đứng ngay dậy phủi phân và làm rơi trứng chim ưng. Từ đó trở đi, chim ưng không bao giờ làm tô'trong mùa cánh cam sinh nở.</p>

<h2 class="block">Chúng có rành rành</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú ve sâu nằm kêu ve ve trên một cây cao. Cáo muốn ăn thịt ve, bèn nghĩ ra một kế. Cáo ngược nhìn lên nói với ve sâu, tỏ vẻ đầy ngưỡng mộ giọng của ve. Thê'rồi cáo bảo ve bay xuống đất. Cáo nói, thấy tiếng ve kêu to như thê', cáo muốn biết ve to chừng nào. Nhưng ve không bị mắc lừa. Ve ngắt một chiếc lá thả xuống đất, thê'là cáo ta nhào tới, chắc mẩm đó chính là chú côn trùng nọ. "Nhàm rồi, anh bạn ơi - ve nói - cậu tưởng mình xuống hả? Kê'từ khi trông thấy cánh ve sâu trong phân cáo mình đã cảnh giác rồi".</p>

<h2 class="block">Đương đầu với Sự tự</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú muỗi nhỏ bay tới chồ~sự tự nói rằng: "Ta chẳng đời nào sợ mi. Mi chẳng làm được gì hơn ta cả. Nếu mi cho rằng mi hơn ta, hãy nói cho ta biết là hơn cái gì. Chắc lại dùng nanh vuốt chứ gì? Ta đây khỏe hơn mi nhiều,

ta sẵn sàng đấu với mi nếu mi dám". Muỗi nổi hiệu kèn, chơi giáp lá cà với sư tử, đột vào mũi là chỗ không có lông của sư tử. Thế là sư tử luôn phải tự cào cấu mũi mình và cuối cùng đành bỏ cuộc. Thắng trận rồi, muỗi ta nổi một hồi kèn nữa rồi bay đi. Nhưng khôn thay, nó lại bị vướng vào mạng nhện. Khi bị nhện ăn thịt, nó buông lời than thân trách phận, rằng một kẻ đã từng đương đầu với con vật dũng mãnh nhất như nó nay lại phải cam chịu bị giết bởi một con vật bé nhỏ.</p>

<h2 class="block">Đứng dừng</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú muỗi bay tới đậu trên sừng bò tốt. Đậu trên sừng bò được ít lâu, nó muốn bay đi chỗ khác nên hỏi bò là nó bay đi có sao không. "Cậu bay đến khi nào tớ không hay, giờ cậu bay đi, tớ cũng mặc", bò tốt trả lời.</p>

<h2 class="block">Cái giá của lòng độc ác</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Mỗi khi ong làm mật xong lại bị người lấy hết, ong tiếc lắm vì người coi mật ong là của riêng họ. Vì thế, chúng bay lên trời cầu thần Dớt cho chúng cái quyền được đốt chết kẻ nào dám bén mảng tới tổ ong. Quá tức giận vì tâm địa hiểm độc của ong, thần Dớt buộc chúng sau khi đốt người không những mất hết nọc độc mà còn phải chết.</p>

<h2 class="block">Tại sao kiền lại hay ăn trộm</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Con kiền đầu tiên trên trái đất thực ra cũng là một con người. Vốn dĩ nó là một người nông dân, một con người không bao giờ thỏa mãn với thành quả lao động của mình nên luôn luôn nhòm ngó của cải của hàng xóm và ăn trộm về nhà mình. Lòng tham ấy khiến thần Dớt tức giận, bắt anh ta phải biến thành một con côn trùng mà bây giờ ta gọi là kiền. Bên ngoài bị thay đổi nhưng bản chất anh nông dân kia vẫn giữ nguyên: Ngày nay kiền vẫn tìm đường bò ra đồng ăn trộm thóc lúa mang về tích trữ cho riêng mình.</p>

<h2 class="block">Mùa xuân và mùa đông</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Mùa đông bĩu môi giễu mùa xuân: "Khi cậu xuất hiện - mùa đông nói - "chẳng ai thèm ở nhà lấy một phút, người thì ra đồng vào rừng, chắc là họ đi hái hoa uất kim hương và các loại hoa khác. Người lên tàu vượt đại dương, chắc là để thăm viếng người ở bên kia đại dương, chẳng còn có ai phải lo mưa bão nữa. Còn tớ đây, tớ là kẻ ngự trị, là tên

độc tài. Tớ bắt mọi người phải nhìn, không phải nhìn lên trời, mà run rẩy sợ hãi nhìn xuống đất, và nhiều lúc tớ còn bắt họ phải ngồi ru rú ở nhà cả ngày”. “Biết rồi - mùa xuân trả lời - Vì thế nên mọi người chỉ muốn tống khứ cậu đi. Còn tớ thì khác. Mọi người cho tớ là cái tên đẹp nhất. Đúng đấy, tớ nói có trời chứng giám, tên tớ là cái tên đẹp nhất trong các tên. Khi vắng bóng tớ, mọi người nhớ nhung, khi tớ trở lại, mọi người lại reo hò vui vẻ”.

Kẻ vụ lợi nghịch đạo

Có một người tạc tượng thần Héc mét bằng gỗ và mang ra chợ bán. Vì chẳng ai đến mua, anh ta cố làm cho mọi người qua lại phải để ý bằng tiếng rao hàng: “Ta muốn bán một vị thần, vị thần này sẽ ban phúc cho người mua và làm cho người mua trở nên giàu có”. “Ừa, anh bán thần à? - một người đứng bên cạnh - Nếu vị thần ấy đúng như anh nói thì tại sao anh lại mang bán đi? Lẽ ra anh phải giữ lại để kiếm lời thì nghe mới có lý chứ”. “Nhưng tôi lại cần có tiền ngay - người bán trả lời - Giữ thần lại thì thường lâu mới có tiền”.

Người đứng ra xét xử là ai

Một người nhìn thấy một con tàu sắp đắm, mọi người trên tàu đều giơ tay lên phản đối sự bất công của thần thánh. Trên tàu chỉ có một kẻ nghịch đạo. Kẻ ấy nói: “Thần thánh sắp giết cả những kẻ vô tội”. Đang lâm bầm như thế, anh ta bị ngay một chú kiến cắn. Dù chỉ bị một con kiến, anh ta cũng xéo hết cả đàn. Lúc đó thần Héc mét hiện lên, lấy gậy đập vào lưng người ấy, nói rằng: “Thì ra nhà người không cho thần thánh xét xử con người như nhà người xét xử đàn kiến hay sao?”.

Con người, một sản phẩm tuyệt diệu làm sao

Xưa nay ta vẫn quan niệm rằng loài vật có trước loài người và thần Dớt đã cho loài vật các khả năng như sức vóc, độ nhanh nhẹn của đôi cánh hay đôi chân. Con người khi đứng trần trụi trước thần đã phàn nàn rằng, chỉ có mình là không được thần phú cho những sức mạnh như thế. “Người đã không coi trọng cái ta đã ban cho - thần Dớt nói - Người đã được phú cho cái thiên tài lớn nhất - đó là cái thiên tài lý giải, một thiên tài vĩ đại nhất cả trên thượng giới lẫn dưới trần gian. Đó là cái mạnh hơn cả, nhanh hơn cả”. Lúc này người

mới biết rằng mình đã được chiếu cô' đến mức nào, rồi tạm biệt thân, lòng đầy biết ơn và mến phục.</p>

<h2 class="block">Câu được ước thầy</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Người chăn bò mang đàn bò đi chăn, tự nhiên thấy mất một con bê, chịu không tìm ra cả. Người chăn bò thê' rằng, nếu tìm ra được kẻ trộm thì sẽ dâng một đứa con mình để' tề' thân. Khi vào rừng, lão ta trông thấy một con sư tử' đang ăn thịt chú bê của lão. Sợ hãi, lão giơ tay lên trời kêu khóc: "Hỡi thân Dớt, trước con đã hứa sẽ dâng một đứa con của con lên bàn thờ để' tề' thân nếu con tìm ra kẻ trộm; bây giờ con xin hứa con sẽ tề' thân cả một con bò nếu con thoát khỏi nanh vuốt của tên trộm".</p>

<h2 class="block">Đồ' rác rưởi</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Vì muốn biết người nghĩ gì về' mình, thân Héc mét cải trang thành người để' vào cửa hiệu của một nhà điêu khắc. Khi thấy tượng thân Dớt, Héc mét hỏi giá. Người bán hàng trả lời: "Một đắ'c ma"⁽¹⁾. Trông thấy tượng thân Hiro⁽²⁾, Héc mét cũng hỏi giá. Người bán hàng trả lời, tượng Hiro đắt gấp đôi tượng thân Dớt. Xem mãi, Héc mét bỗng thấy tượng mình trong hiệu. Cho rằng nhân cách của mình có thể' thay cho cả hai thân trên nên chắ'c chắ'n là loài người rất tôn trọng mình, thân Héc mét hỏi: "Thê' tượng thân Héc mét giá bao nhiêu?". Người tạc tượng trả lời: "Bức tượng ấy à? Nếu ông mua hai bức kia thì tôi sẽ cho thêm bức ấy".</p>

<h2 class="block">To đầu mà đại</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Khi thân Dớt nặn người xong, người sai thân Héc mét rót trí tuệ vào đầu từng người một. Thân Héc mét nặn một cái bình chứa khối lượng trí thông minh như nhau cho từng người. Khối lượng đó đủ cho những người bé nhỏ nên họ rất thông minh. Nhưng những giọt thông minh, do quá ít, không đủ thấm hết cơ thể' của những người to lớn nên họ trở nên đần độn.</p>

<h2 class="block">Chỉ còn niềm hy vọng</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Thân Dớt gom tất cả các thứ hay

thứ đẹp trên đời vào một cái bình, đây nắp lại, giao cho một người cai quản. Vì nôn nóng muốn xem trong bình có gì, người ấy đã mở nắp ra. Mọi thứ chứa trong bình bay lên trời mất hút. Khi anh ta đây nắp bình lại, trong bình chẳng còn gì ngoài niềm hy vọng.</p>

<h2 class="block">Bói lông tìm vết</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Thần Dớt nặn một con bò tót, thần Prômê-tê nặn người, thần Atena nặn một ngôi nhà, cả ba thần gọi Momót⁽³⁾ xuống bình phẩm tác phẩm của mình. Thần Momót đây lòng ghen tức đến mức đi bói lông tìm vết. Thần Momót bảo thần Dớt nặn sai, vì không để mắt bò tót trên hai sừng. Nếu để hai mắt trên hai sừng thì bò tót sẽ thấy mình húc vào cái gì. Thần Prômê-tê nặn sai ở chỗ không để bộ não người nằm ngoài thân mình, bởi vì nếu làm như vậy thì mọi suy nghĩ của người đều lộ rõ và mọi ác ý không thể che giấu. Còn ngôi nhà của Atena lẽ ra phải trên bánh xe, vì nhà trên xe, người chủ có thể nhẹ nhàng di chuyển nếu có kẻ lưu manh chuyên đến ở cạnh mình. Thần Dớt căm tức tính thâm độc của thần Momót nên đã cho đuổi thần Momót ra khỏi núi Olim-pơ.</p>

<h2 class="block">Khôn ngoan chẳng lộ thật thà</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một lão tiêu phu đôn củi ven sông chẳng may bị rớt rìu xuống nước. Chẳng biết làm thế nào, lão đành ngồi xuống bờ sông mà than khóc. Thần Héc-mét hiện lên vô vẻ và hỏi lão xem có chuyện gì. Ái ngại cho lão tiêu phu, thần lặn xuống sông mang lên một cái rìu vàng, hỏi xem có phải là rìu của lão không. Khi lão nói không phải rìu đó, thần lại lặn xuống và mang lên một cái rìu bạc. Lão tiêu phu trả lời đó cũng chẳng phải rìu của lão. Thần đành lặn xuống sông lần thứ ba, mang lên cái rìu của lão. “Đúng rồi, rìu đó đúng là của con” - lão tiêu phu nói. Thần Héc-mét rất lấy làm hài lòng vì tính thật thà của người tiêu phu nên đã tặng cho lão cả rìu vàng và rìu bạc. Khi trở về cùng nhóm tiêu phu, lão kể lại chuyện vừa xảy ra, một người trong bọn họ nghĩ rằng mình cũng sẽ được đổi đời như thế. Lão ta mò ra sông, giả vờ đánh rơi rìu xuống nước rồi ngồi bên bờ sông khóc. Thần Héc-mét lại hiện lên và khi được nghe kể tại sao lão lại than khóc như vậy, thần lặn xuống sông và mang lên một cái rìu vàng, thần hỏi lão xem đó có phải đó là cái rìu của lão không. “Đúng rồi! Chính cái rìu đó là của con” - lão già vui sướng kêu lên. Quá ngạc nhiên trước tính vô liêm sỉ của lão già, thần không những không cho lão cái rìu vàng mà

cũng chẳng thèm giúp lấy lại cái rìu của chính lão.</p>

<h2 class="block">Không trì hoãn</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một người được bạn nhờ giữ hộ ít tiền nhưng lại tìm cách lấy không món tiền đó. Khi người bạn mất tiền thách gã hãy thề là mình không ăn không món tiền đó thì gã bỏ về nông thôn, vì gã cho rằng đó là cách an toàn nhất. Ấy thề nhưng khi ra khỏi cổng gã trông thấy một người khập khiễng cũng đang chuẩn bị về quê, gã hỏi người ấy là ai, sắp đi đâu. Người ấy trả lời: “Ta tên là Thề. Ta đi tìm cách trừng phạt kẻ thề bậy”.</p>

<p class="calibre5">“Ông về quê như thề thì bao lâu lại quay lại?”</p>

<p class="calibre5">“Khi thì bốn chục, khi thì ba chục năm”.</p>

<p class="calibre5">Không chần chừ gì nữa, ngay ngày hôm sau, gã trộm tiền nghiêm chỉnh thề rằng mình không lấy cắp tiền. Nhưng chẳng bao lâu gã ta tình cờ lại mặt đối mặt với người đàn ông khập khiễng nọ, người này kéo gã ra một phiến đá chênh vênh định đập cho gã ngã xuống đất. Kẻ phạm tội bắt đầu rên rỉ. Gã ta ca cẩm: “Thề mà ông bảo phải ba mươi năm ông mới quay lại, ông chẳng đề cho tôi thoát lấy một ngày”. “Đúng như thề - người đàn ông nọ trả lời - Bất kỳ ai khi nào muốn chọc tức ta thì ta sẽ quay trở lại đúng lúc ấy”.</p>

<h2 class="block">Vì sao có những người vụng về dân đen</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Theo lệnh của thần Dớt, Prômê-tê đã nặn ra người và thú. Thấy rằng số thú nhiều hơn người quá nhiều, thần Dớt lại lệnh cho Prômê-tê nặn lại một số thú thành người và Prômê-tê y lệnh. Nhưng những ai gốc gác không phải là người, bây giờ dẫu có hình người thì trí tuệ vẫn là của loài vật.</p>

<h2 class="block">Thói ăn gian nói dối ở thành phố</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Khi qua một sa mạc, có người nhìn thấy một người đàn bà đứng một mình cúi đầu nhìn xuống cát.</p>

<p class="calibre5">“Bà là ai?”, du khách hỏi.</p>

<p class="calibre5">“Ta là chân lý”, người đàn bà trả lời.</p>

<p class="calibre5">“Sao bà lại bỏ thành phố mà sống ở chốn hoang mạc này?”.</p>

<p class="calibre5">“Vì rằng thời thế đã thay đổi - người đàn bà trả lời - Ngày xưa bệnh ăn gian nói dối cũng có nhưng hiếm lắm. Còn ngày nay cứ mở miệng nói với ai là người ta lại gian trá”.</p>

<h2 class="block">Bác sĩ nhãn khoa</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một bà già mắt kém đã mặc cả với bác sĩ về việc chữa mắt cho mình. Bác sĩ dùng thuốc mỡ để chữa mắt cho bà, cứ mỗi lần tra thuốc xong, khi bệnh nhân phải nhắm mắt, ông bác sĩ nọ lại ăn trộm dần những thứ trong nhà. Khi chẳng còn gì để lấy nữa, lão ta bảo là đã chữa xong và đòi tiền như hai người đã thỏa thuận. Bà lão không chịu trả tiền nên lão ta đưa bà ra tòa. Trước tòa, bà lão nói rằng bà hứa sẽ trả tiền với điều kiện mắt bà phải được chữa lành; nhưng chữa xong thì nhìn lại mờ hơn trước. Bà lão nói: “Trước khi ông ấy chữa cho tôi, tôi còn thấy mọi thứ trong nhà, bây giờ chữa xong rồi, chẳng thấy thứ gì cả”.</p>

<h2 class="block">Nạn y</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một người đàn bà có chồng nghiện rượu đã nghĩ ra một cách để chữa bệnh nghiện rượu cho chồng. Bà ta đợi lúc chồng say bí tỉ không còn biết trời đất là đâu mới xóc chồng đem quăng ra một nghĩa địa. Khi đoán chắc chồng mình đã tỉnh rượu bà ta mới trở lại nghĩa địa và gõ công. “Ai đó?” - ông chồng hỏi. Bà vợ trả lời rằng bà đến để mang thức ăn cho người đã chết.</p>

<p class="calibre5">“Ăn uống gì - ông chồng nói - Mang cho ta cái gì để uống chứ. Quăng cha những đồ ăn. Uống mới là thứ cần cho ta sống”. Lúc đó mẹ vợ đâm ngực kêu gào: “Ngu ơi là ngu! Mất bao công sức mới nghĩ được một phương thuốc, những tưởng cho ông được một bài học, ngờ đâu lại làm cho ông đồ đốn hơn. Thói hư tật xấu đã trở thành bản chất thứ hai của ông rồi”.</p>

<h2 class="block">Lời cảnh tỉnh đối với sự vụ không</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một tên cướp đường vừa giết xong một người thì bị người đi đường rượt đuổi, hấn bỏ xác chết

trong vũng máu đê'chạy trốn. Có mấy người đi ngược hướng hỏi hấn tay bị dính cái gì, hấn nói vừa trèo dâu xong. Đang nói chuyện thì những người rượt đuôi ập tới, túm lấy hấn treo lên một cây dâu, lấy đòn sóc đâm cho hấn một cái xuyên qua bụng. Cây dâu nói với hấn: "Giúp người khác giết chết mày, tao chẳng thấy bẩn khoản gì cả. Đã can tội giết người mà mày còn nở lau bàn tay vấy máu lên người tao".</p>

<h2 class="block">Kẻ lừa đảo</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một người, trên quãng đường dài dằng dặc của mình, đã thề'với thần Héc mét, rằng hấn sẽ chia cho thần một nửa bất cứ cái gì hấn bắt được trên đường. Một hôm hấn được một cái ví, tưởng trong đó có tiền. Nhưng khi lắc lắc ví thì thấy bên trong toàn chà là và quả hạnh. Ăn xong, hấn mang vỏ hạnh và hạt chà là đặt lên bàn thờ và nói: "Thưa thần Héc mét, con đã làm đúng lời hứa. Con đã chia sẻ với thần cả phần ngoài và phần trong của cái mà con bắt được".</p>

<h2 class="block">Lang băm</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một gã thợ giày làm ăn xúi quá, cả ngày chẳng kiếm nổi một trinh. Gã đành phải chuyển đến một nơi thiên hạ chẳng biết gã là ai và chuyển sang nghề'chữa bệnh. Ở đó gã bán một mặt hàng mà gã mạo nhận là thuốc khử'độc. Vì là loại ăn nói lèo lá, chẳng bao lâu gã đã nổi danh như sấm cồ. Một ái phi của nhà vua bị ốm nằm liệt giường, vua bèn cho gọi gã lang băm nọ đến đê'thư'tài. Lệnh cho kẻ hầu người hạ mang chén ra, nhà vua đổ'vào chén một ít nước, đoạn bảo gã lang băm cho ít thuốc khử'độc vào, rồi nhà vua tự mình giả vờ cho thuốc độc vào chén. Sau đó nhà vua phán: "Uông đi, ta sẽ trả tiền rất hậu". Vì sợ chết, gã lang băm đành thú thực mọi chuyện, gã phải thú thực chẳng biết gì về'y lý cả, gã nổi danh là nhờ sự ngu muội của dân chúng. Vua cho vời dân chúng lại rồi truyền: "Các người liệu có nghĩ rằng mình ngu đến thế'là cùng không? Làm sao lại nhẹ lòng, nhẹ dạ đến mức phó thác tính mạng cho một gã thợ giày không đóng nổi đôi giày cho chính mình".</p>

<h2 class="block">Hại nhân nhân hại</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú cáo đi chọc tức bác nông dân bằng cách phá hoại cánh đồng ngô của bác. Khi cáo bị bắt, bác nông dân nghĩ ra cách bắt cáo phải trả giá đắt. Bác lấy ít xơ gai tẩm dầu buộc vào đuôi cáo và châm lửa đốt. Nhưng có một vị thần nào đó lại bắt cáo chạy cánh đồng ngô đã già chỉ còn

chờ thu hoạch, thế là bác chỉ còn cách chạy theo cáo mà than thở vì đã mất cả cánh đồng ngô.</p>

<h2 class="block">Báu vật</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Lúc hấp hối, một bác nông dân muốn các con mình trở thành những người làm nghề nông giỏi, bèn cho gọi các con đến bên giường và dặn: “Các con ơi, bố sắp từ giã cõi đời này. Các con hãy ra cánh đồng nho tìm một thứ giấu ở đó. Đó là tất cả những gì bố dành cho các con”. Các cậu con trai tưởng bố giấu báu vật gì nên ra sức đào bới không chừa một chỗ nào. Thực ra chẳng có báu vật gì, nhưng vì nho được vun xới cẩn thận nên các con bác nông dân đã được một vụ bội thu.</p>

<h2 class="block">Đoàn kết là sức mạnh</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Mấy đứa con trai bác nông dân nọ thường cãi lộn nhau. Bác đã tìm đủ lời bảo, nhưng đều như nước đổ lá khoai. Bác bèn quyết định dạy cho các con một bài học thực tế. Bác sai con mang đến một bó củi và bảo chúng bẻ nguyên cả bó. Vất vả mãi mà chúng cũng không thể nào bẻ được. Lúc đó bác mới cởi bó củi ra, sai con bẻ từng thanh một. Khi củi bẻ xong, bác mới nói: “Đối với các con cũng thế, một khi các con đồng lòng thì không kẻ nào có thể thắng nổi, còn nếu cãi nhau thì các con sẽ là miếng mồi ngon cho kẻ địch”.</p>

<h2 class="block">Yêu mềm ơi, tên người là đàn bà</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Ngày xưa ở thành phố Êphixơ, người chồng rất mực yêu thương của một phụ nữ bị chết. Nàng đặt xác chồng vào áo quan và không chịu rời áo quan lấy một phút. Ngày đêm nàng luôn ở dưới nhà mồ than khóc người chồng đã mất, bàn dân thiên hạ ai cũng khâm phục nàng vì có lòng thủ tiết với chồng. Một hôm, mấy thằng trộm vào miếu thờ thần Dớt ăn trộm, bị bắt và bị mang lên đình vào thánh giá vì can tội phạm thần. Để ngăn cấm không cho người nào lấy xác những tên trộm trên thánh giá, mấy tên lính được điều đến gác xác ngay cạnh nhà mồ nơi người đàn bà nọ tự giam hãm mình. Tình cờ một đêm, một anh lính khát nước xuống xin nước người hầu của người đàn bà nọ, cô này đương đứng trông cho chủ ngủ sau một đêm ngồi làm việc mệt nhọc dưới ánh đèn. Cửa hé mở, anh lính nhìn vào thấy người quả phụ có thân hình đẹp đến mức anh ta lập tức chết mê chết mệt. Dần dà không kiềm chế nổi nỗi khát khao của mình, anh lính đã khéo kiêu có đến chiêm ngưỡng nàng thường xuyên hơn. Ngày ngày gặp nhau đã làm cho người đàn bà nọ thấy xiêu lòng trước sự tán

lời là bác sẽ chỉ cho biết chính con sư tử mà người thợ săn đang lùng. Nghe thấy thế người thợ săn tái mặt, miệng mấp máy nói: “Tôi đâu có đi tìm hang, tôi đâu có đi lùng sư tử”.

Cắm đến chết

Có hai người vốn rất căm ghét nhau lại cùng đi một chuyến đò, một người ngồi trên mũi, người kia ngồi trên mạn. Thình lình gặp bão và khi đò sắp chìm, người ngồi trên mạn hỏi ông lái xem đò chìm phía nào trước. Khi biết rằng mũi sẽ chìm trước, anh ta nói: “Chết đối với tôi cũng chẳng sao. Tôi chỉ muốn được thấy kẻ thù chết trước mình”.

Người mù bắt mạch

Ngày xưa, có một người mù có đôi bàn tay hê~động vào con vật nào là nói ngay được là con gì. Nhưng một hôm người ta đưa cho ông ta một con sói con, ông không biết đó là con gì. Sau khi đã sờ con vật, ông ta nói: “Tôi chịu không biết đó là sói con hay cáo con hay con gì đó, đại loại là như vậy. Tôi không biết rõ lắm, nhưng con này không thể bầu bạn với cừu được”.

Bị vu oan

Có lần, một lão lang băm đi thăm bệnh cho một người. Mọi thầy thuốc khác đều nói rằng tuy bệnh phải chữa lâu mới khỏi nhưng không có gì nguy hiểm cả, nhưng lão lang băm lại bảo bệnh nhân nên lo mọi việc. “Ông chẳng qua khỏi ngày mai đâu” - lão ta báo trước điều chẳng lành và bỏ đi.

Ít ngày sau, người bệnh dậy được, mặt mày vàng vố nhưng vẫn đi lại được. Gặp ông ta, lão lang băm chào: “Chào ông, cuộc sống của ông ở thế giới bên kia ra sao?”. “Ồi yên tĩnh lắm - bệnh nhân trả lời - Tôi đã từng được uống nước ở sông Mê[\(4\)](# "4. Sông Mê: tên con sông dưới âm phủ, uống nước sông vào, con người bị lú lẫn (ND)."). Nhưng có một hôm tôi thấy thân chết và Diêm Vương nổi giận lôi đình, nói ra những lời dọa dẫm bọn thầy thuốc, bởi vì họ không chịu để cho ai chết Thân chết và Diêm Vương lập sổ đen ghi tên các thầy thuốc. Khi Diêm Vương sắp ghi tên ông vào sổ thì tôi quỳ gối xin tha cho ông. Tôi thề rằng kẻ nào dám bảo ông là thầy thuốc, kẻ đó chắc chắn muôn lăng mạ ông”.

Một con én không làm nổi mùa xuân

Một chàng trai lâu lông nợ có bao nhiêu gia tài bố mẹ để lại đều mang đi tiêu xài hết, chỉ còn lại độc một chiếc áo khoác. Khi chưa tới mùa xuân, hắn ta đã trông thấy một con én bay trên trời, hắn tưởng mình không còn phải dùng đến áo khoác nữa. Thế là hắn mang bán chiếc áo. Nhưng sau đó trời trở lạnh, và một lần, khi đang lang thang trong một ngày giá buốt, hắn bỗng thấy chú én bị chết cứng, bèn nói: “Ôi con vật đáng thương, mi đã giết ta và cả bản thân mi nữa”.

Định mệnh

Một người đàn ông hiền lành nhút nhát nợ chỉ sinh được một cậu con trai, một chàng trai đầy lòng can đảm và say mê săn bắn. Khi nằm mơ thấy con mình bị sư tử ăn thịt, người cha sợ lắm, cho rằng đó là điềm gở, và số mệnh ắt sẽ xảy ra. Để tránh những điều rủi ro, người cha cho xây một căn phòng cao ráo, lộng lẫy, cho con trai ở đó và nhờ người trông coi. Để con vui mắt, người bố cho vẽ đủ các loại thú vật trên tường, kẻ cả tranh sư tử. Nhưng càng nhìn những con vật trên tường, cậu con trai càng thấy sâu não. Một hôm cậu đứng trước hình một chú sư tử mà gào thét: “Chỉ vì mi mà cái giấc mơ hãi huyền của cha ta làm ta đến nông nổi bị nhốt như gáo cầm cung. Ta trả thù mi bằng cách nào đây?”. Vừa nói, cậu con trai vừa đâm vào tường, làm như mình đang móc mắt sư tử. Một cái dầm đâm vào đầu ngón tay khiến ngón tay cậu sưng tấy lên rồi nổi cả hạch. Ít lâu sau cậu lên cơn sốt rồi chẳng mấy chốc qua đời.

Mãi khắc quên

Có một người nhà giàu chuyên đến ở cạnh một người thợ thuộc da. Không chịu được mùi hôi thối, người nhà giàu nợ luôn miệng giục người thợ thuộc da chuyển đi nơi khác, nhưng người thợ thuộc da cứ lẩn lữa mãi. Dần dà người nhà giàu nợ quen với cái mùi đó và thôi không quấy rầy bác thợ thuộc da nữa.

Ông hói yên bác

Có một hôm, lão hói đội tóc giả cưỡi ngựa dã ngoại. Thành lĩnh một cơn gió thổi bay mất tóc của lão, kẻ qua người lại được một trận cười. Ngồi trên lưng ngựa,

lão hói nói: “Ta không giữ được bộ tóc vốn không phải là của ta thì có gì mà phải cười? Chính bộ tóc ấy đã mọc trên đầu người khác mà người ấy còn chẳng giữ nổi, huống hồ là ta”.

Bạn chân thành

Người đời luôn miệng nói đến tình bạn, nhưng bạn chân thành thì thật là hiếm.

Có một lần người ta xây nhà cho Xôcrat, một con người có số mệnh mà tôi xin sẵn sàng được chia sẻ nếu như tôi cũng hãnh diện được chia sẻ niềm vinh quang của con người ấy, một con người bây giờ chỉ còn là nắm tro tàn nhưng sinh thời thường bị những tiếng eo xèo, mà thực ra, để thanh minh thì cũng chẳng phải nhọc nhằn gì lắm. Có một người đi qua trông thấy Xôcrat đang xây nhà liền buột miệng nói câu nói cửa miệng của mọi người: “Một người như ngài sao lại đi xây cái nhà tí ti thế?”. Xôcrat trả lời: “Tôi chỉ hy vọng rằng ngôi nhà bé tí này lúc nào cũng đông đúc khách khứa là những người bạn chân thành đối với tôi”.

Câu đố trong lời trăng trối

Một phú ông nọ qua đời để lại ba cô con gái: Một cô xinh gái có đôi mắt chài trai rất giỏi; cô thứ hai là một cô quê mùa tần tặn, suốt ngày ngồi dệt cửi; còn cô thứ ba là đứa xấu gái, nghiện ngập. Người chồng trước khi chết đã ủy thác cho vợ mình chia gia tài cho ba con, nhưng phải chia như thế nào đó để chúng sẽ không có quyền sở hữu, không có quyền hưởng thụ những thứ chúng được thừa kế. Trong bản di chúc người chồng nói: “Ngay sau khi ba con không có quyền sở hữu những thứ chúng thừa kế nữa thì mỗi đứa phải đưa cho mẹ một nghìn bằng”.

Thành Aten, mọi người ai cũng biết chuyện ấy. Bà vợ phải cất công đi nhờ khắp lượt các luật sư nhưng chẳng có ông nào biết chia gia tài ra sao để ba cô con gái không được hưởng thụ, cũng không có quyền sở hữu những thứ được thừa kế và khi không có quyền sở hữu nữa thì lại phải nộp tiền cho mẹ.

Sự việc cứ dang dai mãi mà chẳng ai hiểu ý tứ của lời di chúc ra sao, người mẹ cũng chẳng muốn bận tâm về lời trăng trối của chồng và quyết định chia gia tài theo ý mình. Bà mang chia cho cô con gái đồng đành nào là quân nọ, áo

kia, nào là kẻ hầu người hạ. Còn với cô con gái cần cù, bà cho nào là đất đai, nào gia súc, trâu bò cày, nào là nông cụ, nào là tá điền; còn cô nghiện ngập thì bà cho cả một hầm rượu chất đầy những thùng rượu nhỏ, lại thêm cả một dinh cơ có vườn tược kang trang.</p>

<p class="calibre5">Mọi người thấy hợp lý và khi bà vợ chuân bị chuyển nhượng mọi thứ cho ba cô con gái thì Êdốp bất thành linh xuất hiện giữa đám đông và nói rằng: “Nếu khi hiện lên, cha ba cô gái biết mọi chuyện thì ông ấy sẽ quay trở lại nắm mô`của mình vì nghĩ thật đáng buồn là người Aten lại hiểu nhầm ý của ông ấy”. Khi mọi người nhờ Êdốp giải câu đố`đã làm rối trí mọi người, Êdốp bèn trả lời: “Với cô gái quê mùa, cần cù, chăm chỉ, bà phải cho nó nhà cao cửa rộng, rượu vang, vườn hoa; còn ngọc ngà châu báu, kẻ hầu người hạ, bà phải chia cho con bé trác táng nghiện ngập; còn trâu bò, lợn gà ư? Sao không chia cho con bé đồng đánh của bà. Ba đứa sức mảy mà gìn giữ được những gì không phù hợp với ý thích chúng. Con bé rượu chè be bét sẽ bán đồ`trang sức để`mua rượu; còn con bé lẳng lơ của bà sẽ bán đất bán đai để`thả sức vung tiền mà ngợp trong quần nợ áo kia; còn cô bé chăm chỉ làm ăn, suốt ngày ngồi quay tơ thì chẳng mấy lúc sẽ phải bán nhà đi. Thế`là cả ba đứa sẽ chẳng đứa nào có quyền sở hữu những thứ được chia. Cuối cùng đứa nào cũng phải trả cho mẹ món tiền định trước. Món tiền ấy phải lấy từ số`tiền chúng bán tài sản riêng của mình”.</p>

<h2 class="block">Khua môi múa mép</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Giữa đường, hai anh lính gặp một tên cướp. Một anh bỏ chạy, anh kia đứng nguyên tự vệ một cách dũng cảm. Khi tên cướp bị đánh, phải bỏ chạy, anh lính nhát gan mới chạy lại rút gươm ra nói: “Đề`nó cho tớ. Tớ sẽ dạy cho nó biết nó phải đương đầu với loại đối thủ nào”. Anh lính vừa đánh đuổi được tên cướp bèn nói: “Giá lúc nãy cậu nói được câu ấy thì hay quá. Chỉ lời nói ấy cũng đã giúp được cho mình rất nhiều, mình sẽ thấy tự tin hơn vì nghĩ rằng cậu nói thật. Còn bây hãy tra gươm vào vỏ và im mồm đi. Vì cả gươm lẫn lưỡi của cậu đều vô dụng như nhau. Cậu có thể`lừa những người không biết. Còn đối với tớ ấy à? Tớ đã thấy cậu cuống cuồng bỏ chạy như thế`nào, biết lòng can đảm của cậu đến mức nào rồi”.</p>

<h2 class="block">Tự thôi phòng mình</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có anh chàng nợ sau khi viết được mấy truyện vớ vẩn bèn mang đến đọc cho Êdốp nghe, trong truyện

chứa đầy giọng tự phụ. Anh chàng này chỉ muốn biết ông già Êdốp nghĩ gì về tác phẩm của mình. Các tác phẩm lẩn thẩn của anh chàng này làm cho Êdốp đọc thấy phát ngáy. Anh này bèn nói: “Mình phải tự khen mình chứ, kiếm đâu ra người khác khen mình được”.

Bạn hay thù

Có một lân cáo treo rào bị ngã. Đê' khỏi rơi xuống đất, nó túm lấy một bụi cây thạch Gai góc của thạch nam làm cho chân cáo chảy máu. Đau quá, cáo ta rên rĩ: “Trời ơi. Ta muốn mi giúp, mi lại làm ta khôn' hơn trước”. Thạch nam nói: “Đúng đây anh bạn ạ. Cậu túm lấy tớ thì quả là nhảm, bản thân tớ cũng là kẻ sinh ra đê' túm lấy kẻ khác cơ mà”.

Hành động giá trị hơn lời nói

Một hôm cáo bị mấy người thợ săn rượt đuổi. Trông thấy bác tiêu phu, nó liền khẩn khoản xin bác che chở. Bác tiêu phu bảo cáo vào lều nhà mình đê' trốn. Chẳng mấy lúc, toán thợ săn đến hỏi bác tiêu phu xem có thấy cáo chạy qua đường này không. Bác tiêu phu nói: “Không”, nhưng vừa nói bác vừa chỉ vào chỗ cáo trốn. Ấy thế' nhưng những người thợ săn tin lời bác và không may may đê' ý đến nơi cáo trốn. Khi toán thợ săn đi rồi cáo ta mới mò ra bỏ chạy, không nói một lời. Bác tiêu phu trách cáo vì bác đã che giấu cho cáo, ấy thế' mà nó không may may có lấy một lời cảm ơn. Cáo nói: “Giá mà lời nói của ông đi với việc làm và bản chất của ông thì tôi đã phải cảm ơn ông rồi”.

Kẻ ngốc chết vì mong muốn có trí tuệ

Được chọn làm vua, khi ta mừng lắm, nhảy múa vui vẻ trước bày thú. Cáo sinh lòng ghen tức. Trông thấy một cái bẫy bên trong có miếng thịt, cáo dẫn khi đến, mời rằng: “Anh khi ơi, đây là thứ cao lương mỹ vị tôi bắt được, lẽ ra tôi ăn rồi nhưng phải đê' dành cho anh, coi đó là một thứ bổng lộc xứng với quyền cao chức trọng của anh. Anh ăn đi”. Không nghĩ ngợi gì cả, khi ta chạy đến vô' thịt luôn, nhưng lại bị mắc bẫy. Khi đê' tại cáo đã gài bẫy lừa mình thì cáo liền nói: “Anh bạn ơi, cái ngừ như anh mà cũng đòi làm vua muôn loài à?”.

Hơi đâu đi hỏi người đã chết

<p class="pcalibre calibre4">Khi đi cùng đường, cáo và khỉ cứ luôn miệng cãi vã nhau, con nào cũng cho rằng dòng dõi nhà mình thuộc loại cao sang. Khi cả hai đến một chỗ, khỉ ta dừng lại, cứ nhìn mãi xuống một khu đất mà than khóc. Cáo hỏi: "Có việc gì mà đau thương thế?". Khỉ chỉ cho cáo xem mấy nấm mồ nơi đó và nói: "Không than khóc sao được khi thấy những nấm mồ của những kẻ đã từng làm nô lệ cho cha ông tôi và đã được cha ông tôi phóng thích". Cáo trả lời: "Cậu nói thế nào mà chẳng được. Làm gì có ai ở trong mồ chui ra tranh cãi với cậu".</p>

<h2 class="block">Đục nước béo Cò</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Sư tử và gấu đánh nhau vì cả hai vợ được một chú dê, hai con quần nhau như tư đến mức phải nằm bẹp, sống dở chết dở. Cáo ta tình cờ đi ngang qua, thấy cả sư tử và gấu đều bẹp bèn tiến đến tha xác dê đi nơi khác. Cả hai con thú không thể bỏ dậy được bèn than rằng: "Chỉ vì hai đứa mình đánh nhau mà cái sô'đâm ra khôn nạn, còn thằng cáo lại tọa hưởng kỳ thành".</p>

<h2 class="block">Học qua kinh nghiệm</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Sư tử, lừa và cáo cùng nhau đi săn. Khi ba con đã săn được ít mồi thì sư tử bảo lừa đứng ra chia phần. Lừa ta chia thành ba phần bằng nhau và mời sư tử lấy phần trước. Giận quá, sư tử nhảy ra vô lừa và ăn sống nuốt tươi ngay lập tức. Ăn xong, sư tử bảo cáo đứng ra chia mồi. Cáo ta dành hầu hết sô'thịt cho sư tử, chỉ lấy cho mình mấy miếng vụn. Sư tử hỏi cáo học đâu được cách chia phần như thế. Cáo trả lời: "Chắc ông biết điều gì đã xảy ra với lừa chứ?".</p>

<h2 class="block">Đã khôn nhưng còn dại</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, lừa và cáo cùng nhau đi săn. Đang đi, thỉnh lình cáo trông thấy sư tử. Thấy nguy, cáo ta bèn tiến lại gần sư tử, hứa sẽ dẫn lừa đến nọp cho sư tử, mong sư tử để mình được yên thân. Khi sư tử hứa cho cáo được tự do, cáo mới đưa lừa vào bẫy. Nhưng khi thấy lừa chẳng còn cách nào chạy thoát, sư tử liền vô cáo trước rồi mới bình thản nằm ăn thịt lừa.</p>

<h2 class="block">Kẻ hút máu</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Khi một kẻ mị dân bị dân chúng

mang ra xét xử ở đảo Xamôx thì Êdôp đến đó để diễn thuyết. “Có một chú cáo bơi qua sông bị chìm xuống vực, cô thê nào cũng không thoát được. Đã sông dờ chết dờ như thê lại còn bị một đàn muỗi bu vào mà đốt. Tình cờ có chú nhím đi ngang qua nhìn thấy, nhím ái ngại cho cáo quá, nghĩ muốn đuổi muỗi cho cáo.”

<p class="calibre5">“Thôi đừng làm thê” - cáo nói.</p>

<p class="calibre5">“Sao lại không?” - nhím hỏi.</p>

<p class="calibre5">“Vì đàn muỗi này no rồi. Nếu bạn xua chúng đi, đàn khác còn đói nguyên lại bay tới đốt thì tôi chẳng còn lấy giọt máu nào cả”.</p>

<p class="calibre5">Đối với các người cũng thê, hỏi những người dân Xamôx - Êdôp nói - Người này sẽ chẳng làm điều gì hại nữa đâu, vì hăn ta giàu có rồi. Nếu mang giết hăn đi, đứa khác nghèo xác xơ lại đến tiếp tục ăn cắp mọi thứ cho tới khi các người chẳng còn gì nữa”.</p>

<h2 class="block">Người và Sư tử</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm người và sư tử đi cùng đường, cả hai cứ ra sức huênh hoang tự ca ngợi mình. Bên cạnh đường đi có tảng đá trên có chạm hình một người đang bóp cổ sư tử. Với vẻ mỉa mai, người chỉ hình chạm ấy cho bạn đồng hành của mình. “Thấy chưa, chúng ta khỏe hơn sư tử”. Sư tử thoáng mỉm cười, nói rằng: “Nếu sư tử cũng biết chạm thì người sẽ thấy hình chạm sư tử cười trên lưng người”.</p>

<h2 class="block">Chất quan trọng hơn lượng</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một con cáo cười khinh bỉ sư tử cái vì sư tử chưa bao giờ để được hai con một lứa. Sư tử trả lời: “Chỉ cần một thôi, nhưng đó là sư tử”.</p>

<h2 class="block">Lợi nhuận của phía thứ ba</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một ngày hè oi ả, sư tử và lợn rừng đều khát nước, cùng ra suối uống nước. Con nào cũng tranh uống trước, cãi lộn mãi rồi đánh nhau chí chết. Nhưng khi dừng lại để lấy sức, chúng nhìn quanh thì thấy có một chú chim ưng đang đậu trên cành cây chờ ăn thịt kẻ bị giết chết. Trước cảnh ấy, hai con thú thôi không đánh nhau nữa. “Thôi, tốt nhất là hai ta hãy làm lành với nhau, còn hơn để cho quạ và chim ưng

ria xác mình".</p>

<h2 class="block">Nỗi sợ chung</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Sư tư' luôn miệng phàn nàn trách móc thần Prômê-tê. Rõ ràng là Prômê-tê đã tạo ra nó - con vật to, đẹp, trang bị cho nó nào móng vuốt, nào nanh và còn cho nó sức mạnh hơn bất kỳ con vật nào khác. Mặc dù có đủ những thứ được ưu ái như thế, nó vẫn thấy sợ gà trống. Prômê-tê bèn bảo: "Nhà người không có lý do gì để' trách ta. Nhà người đã có tất cả những khả năng mà chỉ ta mới có quyền phú cho. Chính linh hồn người đã tạo nên điểm yếu này". Nghe thấy thế' sư tư' buồn lắm và luôn tự cho mình là hèn nhất. Nghĩ mãi như thế, cuối cùng nó muốn chết. Nhưng đang trong cảnh ngộ như thế' thì nó gặp voi. Chào voi xong, nó đứng lại, hai bên nói chuyện. Sư tư' thấy lúc nào voi cũng vẫy tai, bèn hỏi: "Sao lại thế? Anh không thế' để' cho đôi tai yên được một lúc hay sao?". Tình cờ lúc ấy có chú muỗi vo ve bay trên đầu voi. Voi nói: "Anh có thấy con vật bé tí tẹo đang kêu vo ve đây không? Nếu nó chui được vào tai tôi thì tôi đến rồi đời". Sư tư' khi ấy liền nghĩ: "Thế' thì giờ ta chẳng phải chết nữa, ta chẳng những khỏe mà còn may mắn hơn voi. Nói gì thì nói chứ gà trống vẫn đáng sợ hơn muỗi nhiều".</p>

<h2 class="block">Một người biết tôn trọng người khác</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Khi sư tư' đang chuẩn bị ăn thịt con bò nó vừa săn được thì có một tên cướp nhảy ra xưng danh và đòi chia phần. Sư tư' nói: "Giá như người không phải là tên cướp chuyên nghiệp thì ta sẽ chia phần cho người". Nghe thấy thế, tên côn đồ' bỏ đi. Tình cờ lúc đó lại có một thương dân qua đường. Khi trông thấy một con thú rừng, anh ta quay đầu định chạy. Nhưng sư tư' lại tỏ ra hiền lành hơn bao giờ hết. Sư tư' nói: "Không sao, người sẽ được chia phần vì người không có lòng tham. Cứ lấy đi, đừng ngại". Và thế' là sau khi chia phần cho người khách qua đường, sư tư' thản nhiên vào rừng để' mặc người kia lấy phần của mình.</p>

<h2 class="block">Tương kê'tự kê</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một con sư tư' già nằm ốm liệt trong hang. Tất cả các loài vật, trừ cáo, đều đến thăm đức vua của chúng. Chớp lấy thời cơ này, sói thì thầm nói xấu cáo đủ để' sư tư' nghe thấy. Sói nói rằng: Cáo không có lòng tôn trọng chúa mình nên không chịu đến thăm. Tình cờ, cáo đến đúng lúc và nghe

được đoạn sau của câu chuyện sói nói xấu mình. Sư tư'gâm lên nạt nộ cáo nhưng cáo xin được giải bày mọi chuyện. Cáo nói: "Thưa đức vua, trong số'những loài vật tụ tập ở đây thì ai là kẻ phục dịch người hết lòng như thần? Thần đã cất công đi khắp đó đây để'tìm thầy thuốc chữa bệnh cho đức vua và thần đã tìm được một người". Sư tư'lập tức lệnh cho cáo tâu trình phương thuốc chữa bệnh. Cáo trả lời: "Đức vua phải lột xác một con sói và khi da nó còn nóng thì lấy đắp lên người mình". Ngay lập tức, chú sói nọ bị lột da.</p>

<h2 class="block">Cái giá của tráo trở</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có một lần sói nói với chó nhà: "Sao các cậu giống như đức bọ tở mà chúng ta lại không quây quần lại để'hiểu biết lẫn nhau? Giữa chúng ta không có gì khác nhau, trừ một điểm là mỗi bên suy nghĩ một cách. Bọ tở được sống trong tự do. Các bạn đối với người cứ khúm na khúm núm như nô lệ, đã vậy lại còn phải canh gia súc cho họ. Ấy thế'mà khi có miếng ăn miếng uống, họ chỉ cho các cậu ăn toàn xương. Nghe bọ tở đi, cứ để'mặc đàn gia súc cho bọ tở, chúng mình sẽ chia đôi, và sẽ cùng được một bữa nhậu nhẹt". Chó nhà nghe bùi tai, đồng ý ngay. Nhưng khi đàn sói vượt qua được bờ rào rồi, chúng bắt đầu ăn thịt lũ chó nhà trước.</p>

<h2 class="block">Tên độc tài</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một chú sói sau khi được chọn làm thủ lĩnh của cả bầy thú liền lập ra một đạo luật. Luật ấy quy định, các con vật mỗi khi săn được mồi phải mang về'kho để'ai cũng được phần và không bị đói đến mức phải ăn thịt lẫn nhau. Nhưng một chú lừa tiến ra lắc lắc bờm và nói: "Bác sói có ý kiến nghe thì rất cao thượng. Nhưng bác sói ơi, sao bác lại đem con mồi bác bắt được cất biễn trong hang của bác thế? Bác hãy mang ra để'ở chổ~trữ thức ăn công cộng cho mọi người cùng được chia phần chứ". Lời móc máy ấy khiến sói ta hồ'thẹn quá, phải bỏ ngay đạo luật của mình.</p>

<h2 class="block">Nhẹ dạ cả tin</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có chú sói nọ suốt ngày đi theo đàn cừu nhưng không hề'đụng chạm đến chú cừu nào cả. Ban đầu người chăn cừu sợ hãi và luôn để'mắt canh chừng sói, nhưng khi thấy sói ta vẫn cứ theo cừu mà không hề'tỏ ra có ý muốn ăn thịt chú cừu nào thì người chăn cừu cho rằng sói quả là kẻ bảo vệ đàn cừu cho bác, thế'là khi có dịp ra tỉnh, bác để'sói trông

coi đàn cừu. Có cơ hội, sói ta nhảy bổ vào xé xác từng con một. Khi quay về, thấy cả đàn cừu bị giết thịt, bác chặn cừu liền than thở: “Mình thật là đáng kiếp, ai đòi lại phó mặc cho sói trông nom đàn cừu”.

Ao tưởng

Lúc mặt trời lặn, sói ta đang lang thang trên đường thì trông thấy hình mình in trên bãi cát. Sói tự nhủ: “To lớn như mình sao lại sợ sư tử! Việc gì mình lại phải chịu lép một bề. To cao như thế, lẽ ra mình phải là chúa tể muôn loài”. Mới nói được mấy câu tự phụ thì sói ta bị một chú sư tử tóm được và ăn thịt ngay. Sói than vãn: “Tính tự phụ đã hại ta”.

Cái oan tai hại

Chuột hay gây gổ với chồn nhưng bao giờ cũng bị thua thiệt. Lũ chuột liền tổ chức một cuộc hội nghị và đi đến kết luận: Chúng thất bại vì không có lãnh đạo. Và thế là chúng chọn ra mấy chú làm tướng lĩnh. Để phân biệt được với những chú chuột khác, mỗi tướng lĩnh chuột được gắn một đôi sừng. Đến khi xung trận, lũ chuột bị đánh tan tác phải bỏ chạy, cả lũ tẩu thoát vào hang trừ mấy chú chuột tướng lĩnh vì vướng sừng nên bị bắt và bị ăn thịt.

Một là đủ rồi

Một ngày hè nọ tất cả các loài thú đều hớn hờ chúc mừng mặt trời lấy vợ, trong số đó bọn nhái vui mừng hơn cả. Nhưng có một chú nhái nói: “Toàn lũ ngu, sao lại phải vui mừng hớn hờ như thế? Chỉ cần một mặt trời đã đủ làm khô cạn những khu ao tù nước đọng. Nếu mặt trời lấy vợ sinh con thì lũ ta còn khôn hơn nhiều”.

Bể mép

Một hôm sư tử để ý đến tiếng kêu ộp ộp của ếch và cho rằng con vật phát ra tiếng kêu đó phải là con gì đó to lớn lắm. Ngồi chờ một lát, sư tử thấy ếch nhảy ra khỏi ao bèo. Sư tử tiến tới xéo nát chú ếch và nói: “Sao một con vật bé như người mà lại kêu to được như thế!”.

Trời quả báo

<p class="pcalibre calibre4">Trong lúc khốn đốn, một chú chuột đồng đành phải đánh bạn với ếch. Chú ếch này giở trò tinh nghịch đề' trên chuột: Chú buộc chân chuột vào chân mình. Cả hai mò ra một khu đất đề' kiếm ăn, nhưng khi hai chú đến bờ ao, ếch ta nhào xuống nước, thỏa sức ngụp lặn, luôn mồm kêu ộp ộp, còn chú chuột bất hạnh kia thì tha hồ' uống nước vì bị cột chân vào chân ếch. Thế' là chú chuột bị chết đuối. Chuột bị chết đuối nhưng chân vẫn buộc chặt vào chân ếch nên cả hai đều nổi lên mặt nước. Một chú diều hâu trông thấy xác chuột, nhào xuống cặp xác chuột nhưng vì ếch chưa kịp cởi chân chuột ra khỏi chân mình nên diều hâu cặp và ăn thịt cả hai.</p>

<h2 class="block">Con chó và cái bóng</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm tình cờ vợ được một miếng thịt, chó ta mang về nhà ăn đề' khỏi bị nhòm ngó. Trên đường về nhà, chó phải qua một ván bắc ngang suối. Khi qua suối, chó trông thấy bóng mình in trên mặt nước, ngỡ rằng đó là con chó khác cũng vợ được miếng thịt như mình, liền quyết giật cho được miếng thịt kia. Chó liền sủa mấy tiếng định dớp cái bóng dưới nước, nhưng nó vừa mở miệng thì miếng thịt rơi luôn xuống suối.</p>

<h2 class="block">Bụng và các bộ phận khác của cơ thể</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, những bộ phận của cơ thể' tình cờ phát hiện ra là chúng phải làm đủ mọi việc còn bụng thì chỉ biết ăn. Thế' là chúng họp nhau lại, quyết định đình công cho tới khi nào bụng cũng phải làm một phần việc nào đó. Thế' là ngày hôm sau, tay thì không chịu lấy thức ăn, miệng không chịu nhai, răng chẳng có việc gì làm. Nhưng mấy hôm sau, các bộ phận cơ thể' bắt đầu thấy mình rã rời: tay chân thì bủn rủn, miệng khô, lưỡi ráo. Bây giờ miệng, chân tay mới hiểu rằng bụng đã làm việc một cách thâm lặng đề' cơ thể' khỏe mạnh.</p>

<h2 class="block">Con Công và thần Gianô⁽⁵⁾</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một hôm, Công trình lên thần Gianô một tờ trình cầu thần cho mình có được tiếng hót hay như Họa mi mặc dù thần đã cho nó các màu sắc sặc sỡ và hình dáng hấp dẫn. Thần Gianô từ chối lời cầu xin ấy. Khi Công cứ khấn khoản mãi, lấy có nó là con chim mà thần yêu thích nhất, thì thần bèn trả lời: "Mi phải hài lòng với số' phận của mình. Người ta không

phải cái gì cũng nhất được!".</p>

<h2 class="block">Hai con Cua</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Một ngày đẹp trời, hai chú cua con bò ra khỏi hang dạo chơi trên cát, cua mẹ trông thấy liền nói: "Các con ơi! Đáng các con đi nhìn xấu quá. Phải đi thắng người lên, sao lại cứ vịn bên nọ vịn bên kia thế?". Cua con nói: "Mẹ ơi, mẹ cứ đi thắng thì chúng con sẽ bắt chước được".</p>

<h2 class="block">Hai cái nôi</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Có người mang hai cái nôi, một nôi đồng và một nôi đất ra để ở bờ sông. Khi nước lên, cả hai nôi bị trôi xuống sông. Bấy giờ nôi đất cứ cố tránh để mình khỏi chạm vào nôi đồng, nôi đồng thì kêu lên: "Việc gì mà phải sợ, tớ có đánh cậu đâu". Nôi đất trả lời: "Nhưng nếu tớ đến gần cậu thì hoặc là cậu va vào tớ, hoặc tớ va vào cậu. Đằng nào tớ chẳng thiệt".</p>

<h2 class="block">Ghen ăn tức ở</h2>

<p class="pcalibre calibre4">Hai ông láng giềng cùng vào châu thân Jupiter và cầu thần cho mình ước gì được nấy. Trong hai người thì một người hay ghen ăn, kẻ kia thì tức ở. Để trừng phạt cả hai, thần Jupiter bèn phán rằng ai ước gì đều được nấy, với điều kiện là người kia sẽ phải được gấp đôi. Lão ghen ăn cầu mong rằng mình sẽ có một nhà đầy vàng. Vừa ước xong thì lão ta được ngay một nhà vàng nhưng niềm vui của lão bỗng biến thành nỗi khổ đau vì người láng giềng có những hai nhà đầy vàng bạc châu báu. Bấy giờ đến lượt lão tức ở, lão này cứ nghĩ đến ông láng giềng mình có một nguồn vui nào đó là lão đã sôi máu lên rồi. Lão ta liền ước sao mình bị đui một mắt, thế là lão láng giềng kia trở thành kẻ mù lòa.</p>

</section>

</div>

<div id="R4N25Xz0IjV4WcfociNszE" style="display: block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

<a href="#a17" style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important; border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important;

```
text-decoration: none !important"> </a> <a href="#a18"
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> <a href="#R4N25Xz0IjV4WcfociNszE"
style="min-width: 10px !important; min-height: 10px !important;
border: solid 1px rgba(0, 0, 0, 0) !important; text-decoration:
none !important"> </a> </div></body>
</html>
```